

DOKOŘÁN

**DUBEN
2012
CENA 15,- Kč**

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

MEZINÁRODNÍ DEN DIVADLA byl založen v roce 1961. Tento den slaví každoročně 27. března celá mezinárodní divadelní obec. Při této příležitosti se organizují různé národní i mezinárodní divadelní akce. K nejvýznamnějším z nich patří Mezinárodní poselství, jehož autorem je z podnětu Mezinárodního divadelního institutu každoročně nějaká světově proslulá divadelní osobnost. První provolání napsal začátkem 60. let Jean Cocteau. V roce 1994 byl jeho autorem dramatik Václav Havel.

Autorem letošního zamyšlení se stal americký herec, producent, scenárista a režisér John Malkovich, který je však především divadelním umělcem. Začátkem 70. let objevil divadlo (Státní univerzita v Illinois) a pak, v roce 1976, založil s Terryem Kinneym, Jeffem Perrym a Garym Sinisem v Chicagu slavnou divadelní společnost Steppenwolf Theatre Company. Ve filmu se stal slavným díky roli Valmonta v *Nebezpečných známostech*. Hrál ve více než 70 filmech ve Spojených státech i jinde. Dvakrát byl nominován na Oscara za vedlejší roli ve filmu *Místa v srdci* a *S nasazením života*.

V roce 2011 režíroval svou třetí divadelní produkci v Paříži, *Les Liaisons Dangereuses*, v divadle Atelier (Théâtre de l'Atelier) po úspěchu *Hysteria* (Marigny, 2002) a *Good Canary* (Comedia, 2007), která mu vynesla Molièrovu cenu za nejlepší inscenaci.

„Je pro mne ctí, že mě Mezinárodní divadelní ústav při UNESCO vybral, abych formuloval poselství k 50. výročí ustavení Mezinárodního dne divadla. Se svými stručnými poznámkami se obracím na své kolegy od divadla, což jsou lidé jako já a mí kamarádi. Přeji vám, aby byla vaše práce strhující a originální, aby byla hlubokomyslná, jímavá, vedoucí k zamyšlení a aby byla zcela jedinečná. Přeji vám, aby nás přiměla zamyslet se nad otázkou, co znamená být člověkem, a upřímně vám přeji, aby tato reflexe vycházela ze srdce, aby byla nezaujatá a milostiplná. Přeji vám, abyste dokázali překonat protivenství osudu, cenzuru, chudobu a nihilismus, což nepochybně řadu z vás čeká. Nechtějte obdaření nadáním, nechtějte nestranní, abyste nás dokázali poučit o tlukotu lidského srdce v celé jeho složitosti a to ve vši pokoře a s dostatečnou zvědavostí, aby se to stalo vašim celoživotním posláním. Doufám, že ti nejlepší z vás – budou to totiž pouze ti nejlepší z vás a jenom ve vzácných a prchavých okamžicích – dokážou zformulovat tu nejzákladnější ze všech otázek: „Jak žijeme?“ Bůh vám žehnej!“

*John Malkovich
Provolání k Světovému dnu divadla 2012*

Na shledanou při svátcích dobrého, nezaujatého a milostiplného divadla se s vámi u nás za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Cid

ČINOHERNÍ SCÉNA

5., 6., 7., 18., a 19. DUBNA v 19.30 HODIN

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

František Valouch Poledne

Minuty spíš se zdají než jsou
Den zchromlý je
Je líná nálada

I v nebi zatatý zvon
ná nohu času
silně napadá

„Falešný přítel je horší, než nepřítel,
protože nepříteli se vyhýbáš,
kdežto přáteli věříš...“

Lev Nikolajevič Tolstoj

Jeden z nejslavnějších ruských
spisovatelů se narodil v roce 1828
v Jasné Poljaně, pocházel ze starého
šlechtického rodu.
Zemřel 1910 v opuštěné
vlakové stanici.

Milan Uhde Leoš Kuba Miloš Štědroň

DIVÁ BÁRA

Režie: Juraj Nvota

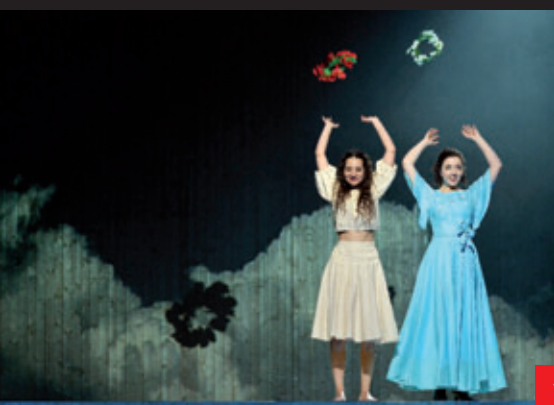

24. BŘEZNA 2012

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

**SNÍMKY ZE SLAVNOSTNÍ ČESKÉ PREMIÉRY MUZIKÁLU DIVÁ BÁRA
ZA ÚČASTI AUTORŮ MILANA UHDEHO, MILOŠE ŠTĚDRONĚ A LEOŠE KUBY**

A close-up portrait of Milan Uhde, an older man with short grey hair and glasses, looking slightly to the right with a serious expression. He is wearing a light-colored jacket over a dark shirt. The background is blurred, showing a person in a dark dress on the left.

LELKOVÁNÍ JIŘINY VESELÉ

S JURAJEM NVOTOU

Jen málokterá povinná četba nese takový erotický náboj jako *Divá Bára*. Poté co povídku Boženy Němcové na filmové plátno převedl režisér Vladimír Čech, snad každý student, který si zjednodušil maturitní přípravu a namísto čtení zasedl před televizi, už nikdy nezapomněl na koupající se krásnou Vlastu Fialovou... A opět Brno představuje po letech novou *Divou Báru*. Příběh svérázné a samostatné dívky, která se nebojí jít za svým a postavit se předsudkům, znovu ožil na jevišti Městského divadla Brno. Muzikál Milana Uhdeho, Miloše Štědrně a Leoše Kuby režíroval Juraj Nvota, kterému Bára připomíná vlastní dcery.

Čím je pro vás *Divá Bára* zajímavá? Pro někoho to může být docela nesnesitelná osoba...

Bára je mladá a mládí chtít či nechtít provokuje. Pak, když neví, co chce a začne chtít jenom to co všichni, může spadnout do konformismu. Horší však je, když děláme jen to, co od nás chtějí druzí. Tak začíná totalitarismus. Bára to nedělá. Chová se jinak než většina mladých ve vesnici, chodí jinak oblečená,

koupe se nahá a postaví se proti příkazům. To všechno pobuřuje a přitahuje. Je to příběh silně emotivní a tím vhodný i pro divadlo s hudbou, tancem a písněmi.

A vám je *Bára sympatická* nebo ne?

Mládí je sympatické. Milan Uhde Báru navíc obdařil dalšími motivy. Na své cestě se dozví, že její otec není její otec, sbírá poznatky o mamince, kterou si moc neužila, cítí, že se na ni přenáší zloba určená spíš matce než jí. Tím je celý příběh zamotanější a každá strana má svou pravdu. Ovšem i vy máte pravdu, že s některými dramatickými hrdiny a hrdinkami je lepší potkávat se na divadle než v životě. Ale *Divá Bára* je mi sympatická i proto, že mi hodně připomíná moje dcery Dorotku a Terezku. No a o představitelce Báry, kterou ztvárnila Andrea Březinová, ještě hodně uslyšíme. Je talentovaná, pracovitá, milá a k tomu ještě skromná.

Povídka *Boženy Němcové* je v českých školách povinná četba. Jak je to na Slovensku?

Za mých studií byla maturitní otázkou. Předpokládám, že je tomu tak dodnes. Boženu Němcovou na Slovensku zná každé dítě.

Vždyť jí vděčíme za posbírání *Slovenských pohádek a pověstí* i za cestopisné *Obrazy ze života slovenského*.

Vy si pamatujete, kdy jste četl Divou Báru poprvé?

Měl jsem výbornou profesorku literatury a, přestože mne Němcové povídka v době gymnaziálních studií neoslovila nijak mimořádně, v paměti mi zůstala. Koneckonců, i na Slovensku Divá Bára pořád žije jako značka zevnitř svobodné a zvenku „strapaté“ dívky. Je to stále frekventované vyznání obdivu, nebo i hanlivé přirovnání: „Jsi jako Divá Bára.“

Vždyť ve slovenštině máte třeba libozvučné bosorky.

Bosorka vždy byla stará žena, ale Divá Bára nezkroceně mládě. Přebrali jsme i tu bláznivou nad splavem ... Viktorku? Ano, bláznivá Viktorka také slouží jako všem známé přirovnání ženského chování.

Vaší mateřskou scénou je bratislavská Astorka, v České republice však pracujete v poslední době velmi často. Jak k tomu došlo?

Astorka vystupovala v Praze a při té příležitosti mne oslovil principál Ypsilonky Jan Schmid, zda bych u nich nehostoval. Udělal

jsem tam několik her. Pak si mne všimli i o tři ulice dál, v Divadle Na zábradlí a tam jsem se setkal s panem Udem při režii jeho hry *Zázrak v černém domě*, za kterou dostal Radokovu cenu za nejlepší hru roku 2007. Jeho přičiněním jsem teď v Městském divadle Brno, kde jsem našel u všech zúčastněných profesionalitu a velikou zkušenost s hudebním divadlem, od dramaturga, dirigenta přes sboristy, herce, zaměstnance dílen... Je to sice složitý organismus, ale funguje bezchybně.

Kam jste se v Brně stačil podívat?

Brno je divadelní oáza. Zatím jsem ale neměl moc času na poznávací procházky. Do Králova Pole chodím k naší tetě Aničece už roky pravidelně na Štěpána zpívat koledy. Teď jsem se však nově kromě lužáneckého parku a Riviéry, kam prý chodila randit Božena Němcová, nikam nedostal. To bych rád napravil. Už proto, že můj děda, který žil v Jugoslávii, svoje děti poslal na vysoké školy právě do moravské metropole. Studovali tu tak můj otec, strýc i teta. A otec mé maminky zemřel během protektorátu na Špilberku.

Nekomplikuje vám práci jazyková bariéra?

Musím přiznat, že zvláště u mladších herců

něco podobného cítívám, zvláště když se posuneme při práci do oblasti púltónú, jemných nuancí postav a jejich jednání. Tam už jistě díry jsou a musím se snažit vypovědět vše základními slovy. Taxisúv príkop mezi češtinou a slovenštinou se prohlubuje a netuším, do kdy ho budeme schopni přskočit. Na Slovensku je to ale o něco lepší, protože děti sledují české kanály a když si hrají, velmi často mluví česky.

Jak se vám spolupracovalo s Milanem Uhdem?

Nebyla to naše první spolupráce. Já navíc nepatřím k režisérům, kteří vnímají živého autora jako překážku mezi textem a inscenací. Osobně cítím spíš jistou bázeň před textem, a když je někdy třeba škratit či upravovat, rád se radím s autorem. Na počátku bylo slovo. Milan Uhde je mimořádně velkorysý a tolerantní divadelník.

Diváci v roli Divé Báry uvidí jen Andreu Březinovou. Nechtěl jste alternaci?

Jsem rád, že nebyla nutná. Nemám je jako režisér rád, nechci se dostat do pozice, kdy jeden z alternativních herců či hereček žije v přesvědčení, že s tím druhým anebo s dru-

hou jsem zašel dál, nebo naopak jemu či jí vnucuji něco, co jsem objevil s tím prvním nebo první. Při alternaci se cítím jako bych podváděl, byl nevěrný.

Kromě toho, že pracujete jako režisér, máte na kontě i filmové role. Nezvažujete, že byste se objevil na jevišti?

Určitě ne. Tam bych totiž neobstál. Hrál jsem vždycky ve filmu jako neherec. A divadlo hrát neherci nemohou. Pro divadlo musí být člověk školený, musí ovládat jevištní řeč, pohyb...

Je Divá Bára váš první velký muzikál?

Je. Dělal jsem už například *Kabaret* s živým orchestrem, ale na jevištátku v Astorce, které měří sedm metrů od portálu k portálu. Dnes to zní skoro neuvěřitelně, jak jsme tehdy před dvaceti lety vůbec ekonomicky neuvažovali. I řediteli to došlo pozdě. Když bylo představení absolutně vyprodané, a vstupné bylo vysoké, prodělávali jsme i tak na každém z nich 30 tisíc korun. A v Americe se museli divít, co jsou to za tantiémy z divadélka, kam se vejde 130 lidí.

Jiřina Veselá
foto: jef Kratochvíl

*Bettina Migge,
Benny Andersson (ABBA),
Stanislav Moša*

Švédské divadlo ve finských Helsinkách bylo zaplněno do posledního místa. Jak by ne, byl to večer jeho slavnostního otevření po jedenapůlleté rekonstrukci a na programu byla premiéra muzikálové opery *Kristýna z Duvemále* autorů Bennyho Anderssona

V ZAHRANIČÍ

a Björna Ulvaeuse, dvou vůdčích osobností legendární skupiny ABBA. Benny napsal hudbu a Björn libreto, se scénářem pomáhal režisér představení Lars Rudolffsson. Premiéra se odehrála za účasti finského prezidenta Sauli Niinistö a sklídila předlouhé ovace vstoje, byl trvala i s pauzou přes čtyři hodiny a byť neobsahovala žádný „hit“ z dílny obou autorů tak, jak je tomu například přebohatě

v jejich světoznámém muzikálu *MAMMA MIA!*

Měl jsem to štěstí, že mě společně s mým náměstkem Zdeňkem Helbichem pozvala má berlínská agentura, a tak jsem se stal jedním z hostů tohoto vzácného večera. Navíc jsme s Björnem a Bennym strávili v úzkém kruhu – byl s námi už jen ředitel Švédského divadla Johan Storgård a Bettina Migge, má německá agentka – hodinku při lehké večeři a drinku těsně před premiérou. Fotografie je pořízena až na rautu, který po slavnostní premiéře proběhl v hudebním klubu Apollo v centru Helsinek, a už bez Björna, jenž hned po představení musel odcestovat.

Před 15 lety jsme s naším Městským divadlem Brno hráli v Helsinkách ve velkém Alexandrově divadle několik před-

stavení v angličtině naší muzikálové féerie *Sny noci svatojánských*, kterou jsem napsal se Zdenkem Mertou. Od té doby jsem tam nebyl a i když byla naše dnešní návštěva blesková, nemohl jsem si nevšimnout, jak se Helsinky, které pro mne byly tak trochu zamračeným městem na „ruský styl“, proměnily do nádherné evropské metropole plné usměvavých lidí.

Pro ty, kteří by se podívovali nad tím, že v hlavním městě Finska rekonstruují za finské peníze Švédské divadlo (ono se tak i jmenuje), je nutno poznamenat, že Finsko je vůbec hodně „švédské“ a vždy taky bylo. Rekonstrukce divadla přišla na 50 milionů EUR (včetně nových dílen, které architekti umístili do podzemí přímo u divadelní budovy). Samo divadlo financuje z poloviny stát a z poloviny město. Repertoár tvoří převážně činohra a muzikál. (Obdoba našeho Městského divadla Brno, možná i proto jsme byli pozváni...)

Švédové ve Finsku se k nám chovali neuvěřitelně přívětivě, na představení jsem seděl vedle Björna Ulvaeuse a ve stejné řadě jako finský prezident, dostali jsme malé překladové zařízení, kde jsme si mohli číst titulky v angličtině (inscenace byla hrána a zpívána švédsky a kromě angličtiny jsme si mohli zvolit i titulky finské. Já zůstal u angličtiny). Na raut po představení také každý nedostal pozvánku, nás tam osobně odvedl Björnův syn.

Inscenace samotná hned v několika aspektech potvrzovala současnou cestu světového hudebního divadla. Kdo by u autorů netušil jejich muzikantskou minulost a celoživotní směřování, ten by si jistě vsadil na to, že se celý život věnují vážné hudbě. Ačkoliv byla premiéra deklarována jako muzikál, šlo v podstatě o operu. (Mně osobně jsou ta žánrová dělení už desítky let lhostejná.) V orchestru sedělo 26 muzikantů, všichni účinkující byli znamenitě zpívající, báječní herci a všichni zpívali na mikroporty. I proto ani jeden z nich při zpěvu nepoužíval žádnou z protivných operních manýr. Sóla i sbory byly rytmicky a intonačně příkladně vyvážené.

To, o čem se hrálo, bylo nesmírně smutné a povznášející zároveň. Libreto vzniklo podle

zde všeobecně známého díla Vilhelma Moberga. Krutý osud i permanentní chudoba má v tomto světě jiné řešení: žít v lásce a pro lásku pak i zemřít. Může se to zdát banální, ale hudba, která byla prosta jakýchkoliv komplexů, či touhy po formální modernosti za každou cenu, i výborná inscenace nás dokázaly natolik strhnout, že jsme se všichni bezprostředně i rádi odevzdali sledování osudů jedné chudé švédské rodiny a její cesty do nového světa „za štěstím“, za naplněním životů jejich jednotlivých členů, včetně hlavní hrdinky, která svůj úděl naplňuje obdobně jako jiná nám více známá postava *Pastýřky putující k dubnu* Robinsona Jefferse.

Vzácný zážitek bude snad mít svůj efekt i pro naše brněnské obecnstvo. Pokud muzikál-operu sami neuvedeme, rád bych se pokusil o uskutečnění hostování této inscenace na našem velkém brněnském divadelním festivalu.

Stanislav Moša,
foto: Zdeněk Helbich

Kdo chce s Vlčky být, musí s nimi pít...

„Vestec je velká dědina, mají tam kostel i školu; u kostela je fara, podle ní chalupa kostelníková, také rychtář zůstává vprostřed vsi, na samém konci dědiny pak stojí chaloupka obecního pastýře“, praví Božena Němcová. „Obec Vestec navázala na tradiční formy lidové zábavy pořádáním mariánského posvícení a pálení čarodějnic, k dalším pravidelným kulturním akcím patří dětský den, mikulášská besídka, mikulášská zábava, světélko z Betléma, vítání občánků a akce pro seniory“, čtu na www.vestec.cz a zůstávám napjatý. Ovšem ne, zvědavý poutník z Brna do obce s 2137 obyvateli nemíří ani kvůli betlémskému světlíku, ani kvůli čarodějnicím (i když!). Žlutáskem do Prahy, dvacet minut autobusem z Budějovické, pár kroků před vesteckou návěs a už klepu na dvířka, která mě extrémně zajímají. Bydlí za nimi totiž pan Bohumil Vlček (86), jehož prapradědeček, někdejší vestecký pastýř, osobně znal jistou Barboru Březinovou, literárně věhlasnou díky Boženě Němcové a její novelce *Divá Bára* (a brzy snad díky triu Uhdě – Kuba – Štědroň i divadelně). Sympatický stařeček mě vítá a hned...

PTÁKOVINA JANA ŠOTKOVSKÉHO

Dáte si frňanka, pane redaktore?

Já nejsem redaktor, ale dramaturg.

A nedám, děkuju. Chtěl jsem se vás...

Já si teda dám sám.

Dějte si, určitě. Já jsem se vás chtěl...

Jej, ta píše! Vážně nechcete?

Ne, děkuju. Já jsem za vámi přišel kvůli vašemu prapradědečkovi. On prý znal...

A do druhé nohy! Ale to si už dáte, to byste mě urazil!

Tak abych neurazil...

A vy jste se nějak rozkuckal! To víte, domácí. Sám si pálim. Ještě?

Ne...ne...děk...děkuju. Víte, já za váma přišel kvůli vašemu prapradědečkovi. On prý znal Divou Báru...

No baže znal. Prapradědeček, to byl chlap. Napijem se na něho? To bychom měli!

Tak pro mě úplně malinko...

A šup tam s ní! Vy nějak kuckáte, nejste nachlazenější?

Ne...ne... takže on ji znal?

Boženu? No ježíšmarjá!

Ne Boženu, Báru...

Poslyšte, vy si dáte jednoho panáčka a jste celý popletenejší! Vy jste tady kvůli Divý Báře od Boženy Němcové, ne? Tak nejsem blbej, že jo. No ona tady za dědečkem jezdila, Božena. On byl zdejší pastýř. Samotář.

Ano ano, on se prý z nešťastné lásky k Báře nedal na kněžská studia...

A houbec láska. Ta Bára, to taky nebylo bůhvíco, že jo.

No prý to byla výjimečná krasavice...

Tak podívejte se, že se ta Bára koupala nahá u splavu – no bůže. Jestli ona jenom nechtěla, aby ji kluci chodili očumovat, ale jinak nebylo o co stát. Ale holky se tu koupou nahý furt, to je pravda, já každou středu navečír si takhle vyjdu... ale víte co, to tam radši nepište. Ale kdo asi jezdil za prapradědou do pastevny. No Němcová z Prahy! A kdo myslíte, že jí to o tý Baruně povykládal. No on! On byl totiž pěkněj kanec, víme? Proto šel do pastoušky, tam měl klid, nikdo ho nekontroloval... On uměl s takovou spisovatelskou paníčkou zacloumat, to byste viděl!

No počkejte, jak to můžete vědět?

No mám tady jejich dopisy.

Já jsem si prošel celé čtyři svazky Korespondence a tam žádný Vlček není...

No to je taky rodinný tajemství, to se nikde vydávat nebude. Ono tam Božka píše... co má ráda, jak to má ráda, kam to má ráda, kudy to má ráda, ovečky byly taky blízko... pane redaktore! Pane redaktore, vzbudte se!

Byla domácí a zachránila mě. Pět šest panáčků, už mi bylo hej a slíbil jsem Bůžovi (krapet jsme se skamarádili), že zase přijedu. Jen ty dopisy, ty nikdo číst nesmí, to by pak *Babička* už nikoho nezajímala. Co se tam všechno – no fuj! Však on mi Bůža slíbil, že můžu přijet na víkend a pročíst si to pěkně v klidu... z vědeckého zájmu, samozřejmě...

-jš-

RODINNÉ STŘÍBRO

MICHAL ISTENÍK

Michal Isteník není klasickým prototypem hvězdy ani hercem, který by se za každou cenu dral do popředí. Nikdy na sebe nestrhává zbytečnou pozornost a na jevišti často dokazuje, že není malých rolí. Jeho „anti-

Jak jste vnímal už samotnou nominaci na tuto cenu?

Překvapilo mě to. Nikdy mě divadelní ceny nijak nezajímaly, šlo to úplně mimo mne. Při- jde mi totiž neporovnatelné, jestli byl něčí výkon lepší než jiný. Notabene v jiné insce- naci, s jinými lidmi, jiným textem apod. Od dětství jsem vždy hodně sportoval, a tam je to jasné – buď někdo skočí dál nebo porazí druhého. Ale na divadle?

S jakými pocity jste do toho tedy šel?

Právě, že jsem až překvapil sám sebe, jaká se ve mně probudila ctižádost, čistá ješitnost. Najednou jsem cítil, že když už mám tu šanci to vyhrát, tak že to zatraceně taky vyhrát chci! (*smích*). To bude asi taky tou sportovní minulostí. Ale bál jsem se toho a byl jsem hrozně nervózní.

A když se to potom povedlo...

Michal Isteník

Ve třiceti už budu rozumný muž

cesta“ za slávou tak vypadá spíš až pohád- kově. Teď nejnověji by se mohla jmenovat **Jak chudý kluk z Nového Strašecí u Rakov- níka k Ceně Alfréda Radoka přišel.**

...tak jsem měl obrovskou radost! Byl jsem v takové euforii, že jsem si ten moment potom vůbec nepamatoval. Nevěděl jsem ani, co jsem říkal na jevišti za děkovnou řeč.

Fotografie předání Ceny Alfréda Radoka ze záznamu České televize

*S Márií Lalkovou
v muzikálu Sugar!,
režie: Stanislav Moša*

Cenu jste získal v kategorii Talent roku. Přišla pro vás v pravý čas?

Nad tím tak vůbec nepřemýšlím. Ale ještě mi není třicet, tak dospělé ceny mě snad teprve čekají. *(smích)*

Stal jste se teď tak trochu hvězdou proti své vůli. Rozhodně na mne totiž nepůsobíte jako prototyp ambiciózního loktaře, který se za každou cenu dere do popředí...

Však se na mě podívejte, skromnej kluk, já už nebudu jinej! *(smích)* Ale asi před dvěma lety jsem si s kamarády z divadla oblíbil hru, že jsem ta HVĚZDA, takže si na ni moc rád hraji. A taková mystifikace mě fakt baví!

Nepřemýšlel jste ale vážně o tom, že byste na sobě začal v tomto směru víc pracovat? Třeba obměnil šatník a začal chodit reprezentativně oblékaný?

Nepřemýšlel, protože na to nemám. *(smích)* Ale vlastně se dá říct, že v tomto směru už jsem udělal první krok. Radokovu cenu jsem přebíral v obleku po Eriku Pardusovi. Darovala mi ho po jeho smrti Eva Gorčicová. A já jí tehdy slíbil, že když budu nominovaný na nějakou divadelní cenu, půjdu ji převzít právě v tomto obleku.

A máte stejnou konfekční velikost jako Erik Pardus?

To ne, musel jsem do něj zhubnout. Ale to pro mne byla zase výzva. Eva oblek napřed nabízela Janu Mazákovi, tomu byl ale malej. Pak ho nabízela Vojtovi Blahutovi, tomu byl zase velkej. No a někde mezi Mazákem a Blahutou jsem já, takže je můj! *(smích)*

Do angažmá jste nastoupil v roce 2008 a upozornil na sebe vlastně hned svou první rolí ve Třech mušketýrech v režii Hany Burešové. Nedávno se inscenace stahovala z repertoáru, s jakými pocity jste se s ní loučil?

D'Artagnana jsem hrál moc rád a při derniéře jsem cítil zvláštní nostalgii. O přestávce jsem si najednou uvědomil, že se mně po *Mušketýrech* bude fakt stýskat. A když jsem potom běžel na děkovačku, byl jsem dojatý. Ale podobně jsem to měl i u Muchy.

Tento kus se neseťkal s takovým diváckým ohlaseem...

To mě mrzelo, protože jsem měl *Epopoj* moc rád. Byl to svým pojetím netradiční a zajímavý divadelní tvar. Jenže asi u nás na tyto pokusy publikum není tolik zvyklé. Pro mne

*V muzikálu Sugar!,
režie: Stanislav Moša*

to bylo náročné zkoušení už v tom, že nejsem vůbec typ pro hudební divadlo, špatně vnímám rytmus a nemám moc hudební sluch. Ale byla to krásná práce od první čtené až do derniéry. Dodnes jsme v kontaktu s režisérem Šimonem Cabanem, se kterým jsme se do sebe zamilovali na první pohled.

Po Třech mušketýrech a Muchovi prakticky jdete z role do role a za každou sezonu máte na kontě minimálně jednu velkou postavu: Andrej ve Třech sestřích, Dante v Měsíčním kameni, Blázen v Mojžíšovi, Tranio ve Zkrocení zlé ženy. Máte vůbec čas se v tom fofru někdy zastavit?

Je pravda, že když se mi to někdy na chvilku podaří, říkám si, že bych asi měl trochu zvolnit. V ten moment si uvědomím, že kromě divadla vlastně nic dalšího v životě nestíhám. Na druhou stranu ale zatím nemám rodinu, tak nemusím svůj čas nijak dělit a je vlastně fajn, že mám pořád tolik práce a můžu se jí naplno věnovat.

Necháváte v tomto směru věci plynout nebo jste si třeba stanovil mezník, kdy to začnete vědomě měnit?

Říkám si, že až mi bude třicet tak konečně dospěju a budu rozumný muž. Jenže když se kouknete třeba na Ondříčka, tak víte, že to může dopadnout úplně jinak (*smích*)

V divadelních rolích jste se víc zavedl jako komediální herec. Vyhovuje vám to?

Nikdy jsem si nemyslel, že bych se uplatnil jako komik. Už jenom proto, že komedie je obecně mnohem těžší žánr než ostatní. Vždycky je těžší lidi rozesmát než rozplakat. ***A jste i svým založením spíš veselá kopa nebo přemýšlivý introvert?***

Rozhodně nejsem vážný člověk. Mám moc rád srandu, ale jsem cynik. Občas se mi stává, že se někdo po mé poznámce urazí. Když mě někdo nezná, může mít s mým humorem trochu problém. Ale mezi kamarády jsme všichni naladěni na stejnou vlnu, takže tam to nehrozí.

Stal se z vás vlastně už téměř dvorní herec režisérky Hany Burešové. Je to oboustranné souznění?

S Hankou je práce pokaždé zážitek. Je to velmi poctivá režisérka s širokým žánrovým záběrem, která je pokaždé naprosto odevzdaná autorovi a inscenačnímu stylu. A po herecích vyžaduje, aby jej přesně plnili. Herci si nedovolí uhnout jinam a ani k tomu není důvod. Všechno šlape jak výborně seřízené hodinky a například skoro každé představení *Mojžíše* je myslím na vteřinu stejně dlouhé.

Jak jste na tom s improvizací? Často tvoříte s Jaroslavem Matějkou na jevišti dvojici, která si to ve svých výstupech může dovolit a někdy to k nim i vysloveně patří.

Jojo, jenže já to moc neumím. U nás s Jardou je ten rozdíl, že já ze své přirozenosti moc velký improvizátor nejsem. Nevěřím si na to třeba právě tak jako on. Ale je pravda, že někdy o mně ostatní kolegové říkají, že na je-

višti hodně zlobím. Ale tak nějak po svém. (smích)

Když už máte možnost se někdy od divadla odreagovat a načerpat síly, co je k tomu pro vás zaručený prostředek?

Chodím běhat, u toho si vždycky výborně vyčistím hlavu. Pak taky hraji fotbal, v létě jezdíme na zápasy s Menšíkovou jedenáctkou. A taky se hlavně přes léto snažím někam vyjet. Sednu do auta, vezmu stan a jedu. Teď posledně jsem zažil výbornou dovolenou s kamarádem v Polsku. Původně jsme měli v plánu se tam jen zajet podívat do koncentračního tábora v Osvětimi, ale nakonec nás ta návštěva emočně natolik zasáhla, že jsme v Polsku zůstali čtyři dny. Nešlo se jen tak vrátit. Doporučoval bych to každému, kdo na to má žaludek. Podruhé bych to ale asi vidět nechtěl!

Lenka Suchá,

*foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl
archiv Cen Alfréda Radoka*

***V inscenaci *Síla zvyku*,
režie: Hana Burešová***

Les Misérables Bídníci

Režie: Stanislav Moša

Foto: JEF Kratochvíl a Tino Kratochvíl

2. – 10. DUBNA 2012

NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

DUBEN 2012

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

Jaroslav Vostrý: TRI V TOM

Italská komedie dell'arte patří mezi oblíbené žánry divadla již od 16. století. Jde o žánr založený na improvizaci, nadsázce a různých ztřeštěnostech, plný vtipů a gagů, které měly sebou rozehrávat ustálené postavy – lakotní starci, vdavekchtivé vdovy, pobláznění sluhové, zamilovaní mladíci, naivní dívky či zmatení učenci. V roce 1978 napsal pro Cinoherní klub komedii, etfci tento žánr, uznávaný divadelní teoretik, kritik a historik Jaroslav Vostrý, který měl ovšem z politických důvodů zákaz činnosti. Proto se hra *Tri v tom* objevila na jevišti připsána autoru Jiřimu Menzlovu, který ji režíroval a v roce 1981 převěděl i do filmové podoby. Na jevišti Cinoherního klubu šlo o jednu z nejslavnějších inscenací, která byla na repertoáru téměř devět let.

Rozkošný příběh, na jehož začátku se setkáváme s třemi mladými dámmi, které se vinou svých nápadníků dostaly do překerní situace, prostě „jsou v tom“, je plný bláznivých situací, v nichž se trojice milenců pokouší dostat k sobě i přes nevlití rodičů a osudu.

Režie: Antonín Procházka

Hraji: Zdeněk Junák, Hana Holisová, Hana Kovářiková, Tereza Martinková, Petr Štěpán, Jiří Mach nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jakub Przebinda nebo Vojtěch Blahuta, Milan Němec, Jakub Uličník, Zdeněk Bureš.

Jaroslav Žák, Hana Burešová:
ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí – jak všichni citelvé filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středškol-
ský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavky „študáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavé ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že pokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povedomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hraji: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holisová, Ivana Skálová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Irena Konvalinová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka a Zdeněk Bureš.

Pierre Corneille: CID

Jeden ze základních kamenů klasického dramatu v dějinách divadla námětově čerpá svůj úžasně strhující příběh ze španělských rytířských romancí. Láska Jimény a Dona Rodriga spje ke šťastnému závsní ve sňatku, ale situace se nečekaně zkomplikuje. Jiménin otec totiž urazí otce Rodrigova a Rodrigo mstí otcovuohaněnou čest: v souboji hraběte zabije. Jiména žádá Rodrigovo hlavu, podřizující lásku vůli a požadavku rodové cti. Rodrigo však vybojuje Španělsku důležitě vítězství nad Maury a získává čestný přídomek Cid (pán), jakož i panovníkovu přízeň za

své zásluhy o stát. Jiména nicméně trvá na potrestání muže, který zabil jejího otce, přestože její miluje... Pod kůží se vtírají dramatický účinek scén, oplývajících velkolepým a přitom zcela logickým patosem, roste z mistrovské výstavby děje, který se točí kolem konfliktu lásky a cti, vášně a vůle a nuti jak Rodriga, tak Jiménu volit mezi vzájemnou láskou a povinností vůči rodině a státu. Zvítězí povinnost, rodová a osobní čest spolu s vyššími a nadosobními zájmy nad individuálním citem, který nazýváme láskou? To se dozvíme až v samotném závěru tohoto mimořádného díla. Corneillovo skvostné básnické drama (staré bezmála čtyři století) tak může v naší době, prosáklé od teorie po praxi egoismem, době, kdy pojmy povinnost a čest zplnely k bezobsažnosti, rezonovat myšlenkami nejen provokativními a potřebnými, ale i nezbytně krásně podvratnými.

Režie: Roman Polák

Hraji: Viktor Skála, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Petr Štěpán, Jiří Mach, Lukáš Janota, Jaroslav Matějka, Patrik Bořecký, Evelína Kachlřřivá, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová a další.

Carlo Goldoni: SLUHA DVOU PÁNŮ

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vypracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.

Režie: Zdeněk Černín

Hraji: Martin Havelka, Evelína Kachlřřivá, Ladislav Kolář, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

William Shakespeare: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdychtěný Lucentio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdrív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že jí nikdy nikdo za manželku chtit nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvaněného, chlubitvého a světem protřelého frajrika jménem Petruccio, který tuo dračící v sukňích vsutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina?

„Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i vědně – vztah mezi mužem a ženou, bojí mezi pohlavím, a vřítel ho do atrakivní podoby divadelní frašky,“ napsal Jiří Josek, v jehož suverénním překladu hru uvádíme.

Režie: Stano Slovák

Hraji: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlřřivá, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčíková.

Andrew Bovell: VÝKRIKY DO TMY

Důvtipná forma této napínavé, psychologicky laděné tragikomedie těží z permanentní konfrontace rozličných úhlů pohledu v několika souběžných liniích. Postupně skládá portréty a vzájemně jen domněle nesouvisející výskyty ze života devíti postav – dvou manželských párů, muže obviněného ze zločinu, neurotické psycholožky, jejího manžela, její pacientky, jakož i jednoho osamělého muže, jež byl kdysi pacientčným snoubencem, v mozaiku plnou překvapivých zvrátí, scelenou souhrnou okolností ve strhující koncert jdoucí až na dřeň vztahů mezi pohlavím, ve

PROGRAM DUBEN

Činoherní scéna

14. ne	18.00	Škola základ života	
24. po	19.30	Škola základ života	
4.4. st	19.30	Sluha dvou pánů	
5.4. čt	19.30	Cid	C4
6.4. pá	19.30	Cid	C5
7.4. so	19.30	Cid	AB6
11.4. st	19.30	Škola základ života	
12.4. čt	19.30	Sluha dvou pánů	
13.4. pá	19.30	Zkrocení zlé ženy	AB5
14.4. so	19.30	Zkrocení zlé ženy	A6
15.4. ne	18.00	Zkrocení zlé ženy	
17.4. út	19.30	Výkřiky do tmy	C2
18.4. st	19.30	Cid	AB3
19.4. čt	19.30	Cid	AB4
20.4. pá	18.00	Becket aneb Čest Boží	
21.4. so	18.00	Becket aneb Čest Boží	
22.4. ne	18.00	Charleyova teta	
27.4. pá	14.00	Tři v tom	
27.4. pá	19.30	Tři v tom	A5
28.4. so	19.30	Tři v tom	P
29.4. ne	19.30	Tři v tom	
30.4. po	19.30	Tři v tom	A1

Hudební scéna

2.4. po	19.30	Les Misérables (Bídníci)	
3.4. út	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
4.4. st	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
5.4. čt	19.30	Les Misérables (Bídníci)	
6.4. pá	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
7.4. so	15.00	Les Misérables (Bídníci)	
7.4. so	19.30	Les Misérables (Bídníci)	
8.4. ne	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
10.4. út	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
13.4. pá	18.30	Jekyll a Hyde	
14.4. so	15.00	Jekyll a Hyde	
14.4. so	19.30	Jekyll a Hyde	
15.4. ne	18.00	Jekyll a Hyde	
16.4. po	18.00	Jekyll a Hyde	
19.4. čt	18.00	Chicago	
20.4. pá	19.30	Chicago	R2012/X2012
21.4. so	19.30	Chicago	Z2012/T2012
22.4. ne	18.00	Chicago	
25.4. st	18.00	Divá Bára	zadáno
26.4. čt	19.30	Divá Bára	C4
27.4. pá	19.30	Divá Bára	C5/E5
28.4. so	19.30	Divá Bára	A6/AB6
29.4. ne	18.00	Divá Bára	
30.4. po	18.00	Divá Bára	

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

1.5. út	19.30	Tři v tom	E2
2.5. st	19.30	Zkrocení zlé ženy	
3.5. čt	19.30	Cid	A4
4.5. pá	19.30	Dokonalá svatba	
5.5. so	19.30	Dokonalá svatba	
6.5. ne	19.30	Oidipus král	T2012
7.5. po	19.30	Oidipus král	Z2012
8.5. út	19.30	Cid	C2
9.5. st	19.30	Tři v tom	AB3
10.5. čt	19.30	Tři v tom	AB4
11.5. pá	19.30	Tři v tom	E5
12.5. so	19.30	Tři v tom	AB6
13.5. ne	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
14.5. po	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	P18
15.5. út	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	PPP
16.5. st	19.30	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
17.5. čt	18.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
18.5. pá	19.30	Tři v tom	C5
20.5. ne	19.30	Tři v tom	D
21.5. po	19.30	Tři v tom	AB1
22.5. út	19.30	Tři v tom	AB2
23.5. st	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
24.5. čt	19.30	Tři v tom	A4
25.5. pá	19.30	Tři v tom	AB5
26.5. so	19.30	Tři v tom	A6
27.5. ne	19.30	Tři v tom	E7
28.5. po	19.30	Charleyova teta	
29.5. út	19.30	Tři v tom	C2
30.5. st	19.30	Charleyova teta	
31.5. čt	19.30	Tři v tom	C4

Hudební scéna

1.5. út	19.30	Divá Bára	A2/AB2
4.5. pá	19.30	Ptákoviny podle Aristofana	
5.5. so	19.30	Ptákoviny podle Aristofana	
9.5. st	19.30	Mozart!	
10.5. čt	18.00	Mozart!	
11.5. pá	18.00	Mozart!	
13.5. ne	19.30	Jméno růže	A2012/M2012
14.5. po	19.30	Jméno růže	R2012/X2012
15.5. út	18.00	Jméno růže	PP1
18.5. pá	19.30	Jekyll a Hyde	
19.5. so	15.00	Jekyll a Hyde	
19.5. so	19.30	Jekyll a Hyde	
20.5. ne	18.00	Jekyll a Hyde	

drama lidí, mužů a žen, pevně lapených do sítě vášni, tajnosti, lži, sexu a smrti. Vypráví o chybách, které děláme a o následcích, které si za ně odnášíme. A důrazem na absenci důvěry a lásky poukazuje právě na jejich nezbytnost a potřebnost v našich životech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Štěpán, Pavla Vítázková, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Martin Havelka, Tereza Škodová a Bohumil Vitula.

Jan Anouilh: BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

Proslulá Anouilhova hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksí ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky „divadla na divadle“ k evokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně „tančí mezi vejcí“, jen aby si zachoval své výsady; je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král přinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: „*Byl jsem člověk beze ctí, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou ctí.*“

Přeloženo do obvyčejných slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vpsled i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhovou elegantní schopností pojednat politikum vzrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzací vybroušeností oscilující mezi vtipem a filosofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Režie: Janez Starina

Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Jirí Mach, Josef Jurásek, Rastislav Gajdoš, Kolo Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holíšová, Jakub Przebinda, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jaroslav Matějka a další.

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba: DIVÁ BÁRA

Milan Uhde a Miloš Štědroň jsou nesporné nestory (nejen) brněnského muzikálu – od legendární *Balady pro banditu* až po dvojici muzikálových titulů pro Městské divadlo Brno: *Nana* a *Červený a černý*. Po zmíněných dvou muzikálech na témata z klasické světové literatury zvolili nyní, společně s dalším hudebním skladatelem Leošem Kubou, námět z literatury české – *Divou Báru* Boženy Němcové. Libretista Milan Uhde se mimo jiné inspiroval i tragickými osudy samotné autorky, kterou celoživotně provázela netolerance, strach a nepochopení. Výsledkem je velké drama, ve kterém Bára bojuje za právo na svobodnou existenci a na štěstí, i za právo své kamarádky Elišky, nucené do sňatku s nemilovaným mužem, s nedůvěrou a nepřátelstvím celé obce – by podle hnutky jednotlivých vesniců jsou rozdílné, což Uhde ve svém scénáři mistrně rozkrývá. Bohatý příběh logicky korunuje i nenápadný, ale o to silnější milostný motiv vztahu Bary k myslivci.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Andrea Březinová, Vojtěch Blahuta, Stanislav Slovák nebo Dušan Vítázek, Marta Prokopová, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jan Mazák, Lenka Janíková, Ladislav Kolář, Viktor Skála, Lenka Bartolšíková a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg: LES MISÉRABLES (BĎNÍČI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od parížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts

Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadway v roce 1987, kde byl nominován na dvaáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallin či Bělehrad. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávistí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Marta Prokopová nebo Radka Coufalová, Jakub Uličník nebo Dušan Vítázek nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová a další.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse: JEKYL A HYDE

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu *Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde*, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v genální metafoře odvěké tíhnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vítázek, Ivana Vaňková nebo Viktoriá Matušková, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

John Kander, Fred Ebb, Bob Fosse: CHICAGO

Muzikál *Chicago* má všechno, co činí broadwayské produkce výjimečnými – až pohádkový proud ohlasů, štěstí, krásy, bohatství a láskách, to vše propojeno nesmrtelnými hity doprovázenými dech beroucími tanečními čísly. Bylo jen otázkou času, kdy se toto fenomenální dílo vrátí na naše jeviště. Jeho česká premiéra se totiž konala právě v Divadle bratří Mrštíků v roce 1978, tedy tři roky po své americké premiéře.

Satirický muzikál, kritizující zkorumpovanou a zločinnou a jazzem prochnutou společnost dvacátých let v Chicagu podle hry Maurine Dallas Watkinsové napsali Bob Fosse a Fred Ebb s hudbou Johna Kandra. Hlavní postavy, vražedkyně a po slávě toužící krásky Velma Kellyová a Roxie Hartová se setkávají v ženské věznici a s pomocí proslulého advokáta Billyho Flynna zde všemi (především ženskými) zbraněmi bojují o přední stránky novin a titul „vražedkyně týdne“.

Jiskřivý humor, plněm jazzu a mrazivá atmosféra v muzikálu humorně jasná!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Slováková nebo Ivana Vaňková, Radka Coufalová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Dušan Vítázek, Milan Němec nebo Lukáš Vlček, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta nebo Karel Škarka, Hana Holíšová nebo Mária Lalková, Eva Jedličková nebo Hana Kovářková, Lenka Janíková nebo Veronika Kloubková, Andrea Březinová nebo Johana Gazdíková, Jirí Mach nebo Aleš Slanina a další.

V OSLNĚNÍ

ANDREA BŘEZINOVÁ

ANDREA BŘEZINOVÁ ČILI VŠE JE JEDNOU POPRVÉ!

Pokud se sejdete s mladou začínající herečkou, která má vlastně ještě všechny svoje životní premiéry před sebou, kterou nyní čeká první velká role a která ještě nikdy nedělala rozhovor, téma povídání se vám vlastně vyrýsuje zcela jasně. S Andreou Březinovou tedy muzikálovou Divou Bárou jsme se bavili o všem prvním, primárním, předním, ještě nefestovaným, původním, počátečním nebo jakkoliv to chcete říci. A rozhovor to nebyl skutečně nudný, přestože z něj půvabná černoooká Andrea, která je až fyzickým prototypem Němcové neohrožených hrdinek jako Divá Bára či Viktorka, měla strach. Jen v jedné věci se od vzpomínaných literárních hrdinek liší. Má strach z vody... Budeme hrát s Andreou takovou rozhovorovou hru na vše prvotní v jejím životě. Moje otázky se tedy výhradně vztahovaly vždy k nějakému začátku v životě této dívky.

Jak to tedy u vás bylo s prvním dotekem divadla?

Já nikdy nechtěla být vyloženě herečka. Ráda jsem zpívala a chodila tancovat. Na gymplu se mi ty dětské představy rozplývaly, bavila mne historie a dějiny umění. Cestu jsem viděla tam. Úplně čistou náhodou jsem se dostala na prázdninové kurzy JAMU věnované muzikálovému herectví, které to léto vedl Ladislav Kolář. Hrozně mě to tehdy chytlo a začala jsem vážně přemýšlet o přihlášce na JAMU, i když jsem žádnou hereckou přípravu do té doby neměla. Nu a bylo to.

Láry Kolář se stal na JAMU i vaším ročníkovým pedagogem. Jakou jste udělala zkušenost s vaším prvním uměleckým vzděláním?

Určitě to pro mne nebyl zabitý čas. Já neměla tolik zkušeností jako někteří spolužáci třeba z konzervatoře. Vše bylo nové a zajímavé. Hodně jsem se tam naučila a moc ráda na to období vzpomínám.

Jaká byla vaše první srážka s jevištěm?

Hned v prvním ročníku umělecké akademie za mnou přišla Tereza Martinková, hráli zrovna v Martě absolventské představení *Princezna T.* a potřebovala za sebe rychle záskok. Šlo o maličkou roličku služky, která na jevišti spíše hýbala paravány, ale bylo nutné to nastudovat za víkend. Já jí to ochotně slíbila, po půl roce na škole a hned na jeviště. Byla jsem nadšená, zrušila ples v Praze a šprtala texty na dvě představení. Na tom druhém jsem si vymkla kotník a měla dva měsíce nohu v sádře. Taková byla první srážka s jevištěm.

A pamatujete, co jste poprvé při předvádění se před lidmi cítila?

Měla jsem strašně dobrý pocit. Byla jsem před představením sice nervózní, ale najednou jsem objevila prostor, ve kterém je mi děsně dobře. Zjistila jsem, že mne zajímá reakce obecenstva a baví mne, když se na mne dívá.

A co jste cítila, když jste šla se mnou na svůj první rozhovor?

Já mám ráda nové věci, takže jsem se těšila. Strašně ráda objevuji, co jsem ještě nikdy nedělala. A to víte, že jsem se i bála, jestli ob-

„Já mám ráda rock. Dobře technicky zaječet a zařvat není snadné.“

stojím a nebudu říkat úplné kraviny. Představovala jsem si, o čem se budeme bavit a jestli na to vše budu mít odpovědi. Tušila jsem dotazy na školu a *Divou Báru*, ale nakonec v životě vždy všechno může být jinak.

Pamatujete si, na čem jste byla kdy poprvé v divadle?

Já skutečně nebyla divadelní typ, tak to asi dohromady nedám. Moji rodiče jsou oba kartografové a nikdy mne moc do divadla nebrali. Vzpomínám si, že jsme byli se školou zřejmě na nějaké opere v Janáčkově divadle. Vůbec se mi to nelíbilo. Smekám před všemi operními zpěváky, i když musím přiznat, že se mi tento styl zpěvu dodnes moc nelíbí. Mohlo to být v primě na gymnáziu, bylo mi zřejmě dvanáct a já měla při tom představení s kámoškami zřejmě zcela jiné zájmy.

Co vám dnes přijde nejzajímavějšího na hraní divadla ne z pozice konzumenta, ale interpreta?

Baví mne, že si můžu zkusit zahrát charakter, podle kterých bych se v životě nikdy nezachovala. Vstupuju do prostředí a situací, které zřejmě v životě nikdy nepoznám. To mne na tom baví. Zkoušet si být někdo jiný. Můžu být hodná i zlá, temperamentní i ušáplá.

První profesionální práce?

Bylo to na mé nynější mateřské scéně, tedy v Městském divadle Brno, kde jsem nyní rok a půl v angažmá a kde jsem ještě na škole začala hrát v muzikálu *Bídníci*, což byla má první zkušenost s profesionálním divadlem vůbec. Od té doby jsem tady a nikam jinam bych zatím nechtěla. Jsem navíc rodilá Brňáčka a svoje město mám ráda. A v Městském divadle mi vyhovuje styl a způsob práce, kterým se jednotlivé inscenace vytvářejí. Lidi vás tady nesortýrují jako jinde. Máme tady navrch skutečně mimořádně dobré herce, od kterých se učím a je to skutečně to nejlepší, k čemu se mohu dostat.

Pokusíme se naštvat vašeho principála... Vy netoužíte dobýt Prahu, konečně někteří vaši kolegové se etablovali také v zahraničních muzikálových produkcích?

Samozřejmě, že nemůžu zcela vyloučit možnost, že někdy v budoucnu budu chtít zkusit hledat příležitost i jinde, ale zatím jsem tu spokojená. Mám svoje divadlo ráda takové, jaké je. Vyhovují mi tady hlavně lidi. A navíc já tady pracovala už při studiu, takže jsem věděla, do čeho jdu. A také jsem chtěla ukázat, že něco umím a není to dobré jenom na role ve sboru. Já tady vlastně ještě neměla větší příležitost až nyní.

Ať to není jen o divadle, jaká byla vaše první láska?

Já jsem se svojí první láskou dosud. Jsme oba z Brna. Není to herec, z profese bych si asi nevybírala. Studuje ekonomiku a řízení podniku na VUT. Jsme spolu pět let a zatím bych neměnila. Máme se rádi a on mne podporuje ve všem, co dělám. Žiji takové dva světy. Jeden v divadle, pak vždy po představení jedu půl hodiny do Nového Lískovce, kde na mne čeká Ondra a tam žiji svůj normální

*S Alešem Slaninou
a Miloslavem Čížkem
v muzikálu Divá Bára.
Režie Juraj Nvota*

život. Je to oddělené. Já netrávím všechn volný čas jenom tady v divadle. Mám spousty známých z jiných profesí. Čistí mi to hlavu tento můj soukromý život.

Muzikál nebo činohra? Co vítězí...?

Když si musím vybrat, tak muzikál, vždyť jsem ho studovala. Mám ráda slavné muzikály i herce a herečky z nich. Muzikál je velmi náročný, člověk v něm musí umět všechno a být na špici jako zpěvák, herec i tanečník. Z těchto tří složek mám nejraději zpěv. Strašně mne začal bavit pod vedením Karla Hegnera na JAMU.

A z populární hudby a zpěvu je vám nejbližší která její podoba?

Já mám ráda rock. Dobře technicky zaječet a zařvat není snadné. Líbí se mi ta energie, která z rocku prýští. Ostatně existují i rockové muzikály. Táta vyrostl na všech těch Dire Straits, Led Zeppelin, Queen a Jethro Tull. Tato stará dobrá muzika se mi také moc líbí. A Freddie Mercury je nejlepší zpěvák na světě.

A dostáváme se k otázce vaší první hlavní role... Co to pro vás znamenalo, když jste se dozvěděla, že nový muzikál Divá Bára z autorské dílny Uhde a Štědroň bude stát právě na vás?

Bylo to především obrovské štěstí, že jsem dostala příležitost. Pak jsem měla opravdu strach, jestli nezklam. Bylo to půl napůl.

Jaká ve vašem podání Divá Bára bude nebo by být měla?

Ona je strašně odvážná a svobodná. Je silná, konfliktní, ale také trochu asociální. Ona se prostě nehodí do doby, v níž žije. Dělá si to, co chce a jde proti všemu, co se jí nelíbí nebo považuje za špatné. Je silně individualistická a jiná než celé okolí. Nebojí se uhnout ze zavedených pravidel, která se ostatní bojí porušit.

Božena Němcová, od jejíhož úmrtí uplyne sto padesát let, byla také první velkou českou spisovatelkou. Četla jste její věci?

Samozeřejmě, že znám *Babičku*. Právě s Viktorou některým mladým Divá Bára už dnes splývá. Četla jsem povídku, podle níž nyní děláme muzikál. Ta próza se mi líbí, i když přiznávám, že mám asi raději Erbena. A znáte to, *Babička* i povídky Němcové byly povinná četba. Když jsem *Divou Bárou* četla nyní, moc se mi líbila jako postava. Jaká je. Vůbec si nedokážu představit, jestli bych se já v reálu takto dokázala chovat.

A je podle vás Bára hrdinka s potenciálem oslovit současníky?

Ten příběh samozřejmě může fungovat i dneska. Také v současnosti jsou přece lidé, kteří se nebojí vystoupit proti všemu a jsou za to pokáráni a trestáni. I dnes leckteří jedinci dostanou za uši, přestože jsou v právu.

V muzikálech už jste zpívala, ale Divá Bára bude váš první opus z autorské dílny Milan

Uhde a Miloš Štědroň. Řeknete něco na adresu tohoto díla?

Byla jsem mile překvapena, když jsem poprvé četla scénář. Ostatní mne až lehce poťouchle varovali, že jmenovaní pánové píší muzikály jinak než jak je známe z těch klasických hitů. Viděla jsem kdysi jejich muzikál *Červený a černý* a ten mne moc neoslovil. Nevěděla jsem moc kam si ho zařadit. Ale zatím s textem bojuju především proto, že Bára není skutečně jako já. Musím ji modelovat. I muzika je jiná než jsem zvyklá, místý do lidova, místý zase do jazzu či až bigbeatové úpravy.

Když jsem viděl vaše fotky, bylo mi jasné, že to budete vy. Máte ale něco vůbec společného?

Myslím, že máme s Bárou určité charakterové vlastnosti podobné, v určitých situacích bych se zachovala stejně jako ona. Když na mne, nebo na někoho mého blízkého třeba někdo zaútočí neprávem, jsem bojovná. Jinak jsem ale dost nekonfliktní typ člověka, nevyvolávám hádky. Bára na to kašle. Je odvážnější než já a já se to podle ní učím.

Viděla jste první filmovou Divou Báru?

Samozřejmě ten film s Vlastou Fialovou znám a strašně se mi líbí. Opravdu se mi líbilo nejen jak vypadala, ale hlavně její způsob hraní. Ten film mi přišel moc milý a nádherně udělaný.

Vlasta Fialová dělala v mládí v Zábrdovických skoky do vody. Divá Bára vodu také miluje... Jste v tom jako tyto vaše předchůdkyně?

Já vodu nesnáším, příznávám. Nenávidím po-

tápění se. Představa, že bych někam dlouze plavala ve volné přírodě, mne děsí a je mi protivná. Dost se vlastně vody bojím. Plakát k inscenaci jsme fotili pod sprchou v koupelně, já měla posléze ve vaně zůstat pod vodou s otevřenýma očima a bez zacpaného nosu. Byla to pro mne hrůza. Zvládla jsem to... začínám se Divé Báře asi podobat. (smích). Fobii z vody už nemám, ale na plavání mne moc neužije.

Filmová Divá Bára má navíc prvenství ženské nahoty v poválečném českém filmu. Slavná je koupací scéna, v níž paní Fialovou musela na odpor rodičů zastoupit dubléra. Ve vašem případě to na jevišti nebude možné. Budete také poprvé pracovat s vlastní nahotou?

Vy žertujete! To jsem vůbec o paní Fialové nevěděla. Když jsem vlastní babičce volala, že budu dělat Divou Báru, ptala se mě, jestli vím, že byla ve filmu úplně nahá. Já se o tom s panem režisérem Nvotou bavila. Je pravda, že motiv z vody s nahotou souvisí. A Bára je ta poslední, která by se šla koupat oblečená a která by měla s nahotou problém. Pan režisér je hodný, řeknu jen, že mne k ničemu nenutí, ale také že několik scén s Eliškou se odehrává přímo u splavu, kde jindy koupající se Báru překvapí Pavel. Nevím moc, jak bychom se nahotě mohli vyhnout, ale nechte se raději překvapit.

Máte nyní něco proti smysluplné nuditě na jevišti, kde může sloužit jako silný znak i vyjádření velké emoce?

Samozřejmě nemluvíme o hodinovém strip-týzu na jevišti. Oblečená Bára při koupání nedává smysl, jak už jsem vysvětlila. Samozřejmě, že se stydím. Chce to odvalu. Třeba Bářinu...

Vzpomeňme ještě nějaké vaše životní prvenství. Nebudete se třeba vdávat? Mně by se to dost hodilo do koncepce mého rozhovoru o vašich profesních i osobních premiérách?

Zatím jsem to neplánovala. Ale kdyby ženich učinil nabídku, nevím, nevím... Svatba asi v tomto roce nebude. Jsem šťastná a spokojená, i když trochu nervózní z blížící se premiéry. Ráda bych si ale poprvé v životě zajela do Londýna na nějaký příjemný muzikál.

Luboš Mareček, foto: jef Kratochvíl

*S Alešem Slaninou
na zkušební č.3*

Hospodářská komora ČR v pondělí 12. března v Obecním domě v Praze poprvé ocenila „Řádem Vavřínu“ 26 osobností, které významně přispívají k obecnému bohatství a úrovni lidské společnosti. Jednotlivé kandidáty navrhovali nejen složky komory a podnikatelé z celé ČR, ale i občané pomocí internetu. „Jde o určité zvýraznění osobností, které zohledňuje například celoživotní dílo, nebo jejich skutečně mimořádné zásluhy,“ řekl prezident HK Petr Kužel. Zlatý Řád Vavřínu si z Obecního domu odnesl ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša.

BRNĚNSKÁ PAPEŽKA – DOST DOBRÝ MUZIKÁL

V sobotu 4. února zazněl na Hudební scéně Městského divadla v Brně v české premiéře nový německý muzikál *Papežka*, který měl (rovněž v režii Stanislava Moši) světovou premiéru teprve loni v létě v německé Fuldě. Jeho hlavním autorem je skladatel a textař Dennis Martin, který už je podepsán pod historickými muzikály *Bonifatius* a *Elisabeth – Legenda svěřice*. S ním na díle spolupracoval dramaturg a libretista Christoph Jilo. *Papežka* by se samozřejmě nezrodila v hudební podobě bez americké spisovatelky Donny W. Crossové, autorky stejnojmenného bestselleru.

Německé muzikály si razí cestu na českou scénu poměrně těžko. Krom brněnského Městského divadla se jim ostatní dramaturgové nepochopitelně vyhýbají, takže například z celé plejády titulů světově uznávaného libretisty Michaela Kunzeho zatím v Čechách zazněl pouze *Mozart!*, rovněž na Hudební scéně v Brně. Následovala *Kráska a zvíře* Martina Doepkeho a právě odpremiérovaná *Papežka*. Ta patří do kategorie výpravných historických muzikálů s dobře vystavěným příběhem, který je postavený na fabulaci dávné legendy, která však stejně dobře mohla být skutečností. Myšlenkově navazuje na velmi populární téma „silných žen“, které v muzikálovém žánru prezentuje například *Evita*, *Kleopatra* nebo *Johanka z Arku*, náboženským přesahem i jeho zpracováním pak trochu připomíná slovenského *Františka z Assisi*. Velkou devízou *Papežky* je obratné řemeslné zpracování, které novým dílům pražské muzikálové scény často chybí – poněkud temný příběh z dávného středověku je umně protkán řadou komediálních výstupů, při kterých se autorům podařilo vyhnout jindy často viděné trapnosti, podobně děj ožívají efektní sborové a taneční scény. Málodky se mladým autorům podaří na základě lákavého, ale trošku banálního příběhu vytvořit tak divadelně plnohodnotné dílo. Podobně „lišácky“ pak autoři do libreta zařadili po-

stavu kurtizány Mariozy, která podtrhuje ženský element na jevišti. Hudbu Denisse Martina jsem již znal z německé nahrávky *Papežky*. Je líbivá, typicky muzikálová, žánrově nejčastěji osciluje na hranici popu a rocku, se skvělými vypjatými mužskými duety (Anastasius s otcem nebo Gerold s Anastasiem), které svým efektem někdy až zastiňují hudební čísla titulní hrdinky.

Stanislav Moša, který už se stejným inscenátorským týmem režíroval loni *Papežku* ve zmíněné Fuldě, tentokrát své pojetí plně podřídil poutavému příběhu dávné legendy, zinscenované v moderním hávu. Ve spolupráci s velmi kreativní mladou choreografkou francouzského původu Juliou Poulet vytvořil podívanou, během níž se ani při tříhodinové délce představení divák nemá šanci nudit. Silně emotivní výstupy Jany, jejího cholerickeho otce či romantické sekvence markraběte Gerolda střídají v neutuchajícím tempu až tragikomické scény ambiciózně urputného Anastasia či vychytralé Mariozy, které ve správný okamžik vždy tlumí dobře vystavěná figura laskavého učence Aeskulapia. Zmíněná Julia Poulet přináší na naši scénu svěží choreografický vítr, když zcela tradiční taneční scény prokládá prvky street dance a dalších moderních směrů.

Kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová, častá Mošova spolupracovnice, se i při využití

mnoha současných materiálů držela dobových reálií a oblékla nejen sólisty, ale i početnou company velmi slušivě, s respektem k historickému námětu a době děje. Zároveň dokázala obdivuhodně výtvarně odlišit společenské postavení hlavních hrdinů této show. Scéna k *Papežce* je dalším skvělým počinem Christopha Weyerse na brněnské scéně, kterým přímo navazuje na imaginativní a neotřelé zpracování *Les Misérables*. Iluze skromných středověkých příbytků, klášterní školy nebo okázalých papežských i císařských sálů je v jeho ztvárnění ohromující a práce se světlem příkladná (zde nemohu nezmínit přínos světelného designera Davida Kachlíře).

Papežka je formátově velkým muzikálem, který může zvládnout jen technicky dobře připravený soubor. Sólistické obsazení je tentokrát mimořádně zdařilé, a přitom některé účinkující můžeme vidět v protiúlolech, které je dosud nepokaly. To platí zejména o Stanovi Slovákovi, který zde ztvárňuje zlého tyрана, zatrpklého a cholerickeho otce Jany, jehož nakonec k úlevě diváků treří v druhé polovině představení šlak. Obvyklý představitel kladných hrdinů (a vynikající František z Assisi v inscenaci bratislavské Nové scény) nejen nahání hrůzu v několikere obměně písne *Prokletá*, ale zároveň zdařile ilustruje svoji nezvladatelnou lítost nad pohanským původem Janiny matky a zklamáním, že Jana, nechtěná dcera, svými schopnostmi zastíňuje svého bratra. Úpornost, s níž Janu stíhá, mnohdy připomíná Javerta z *Bídniků*. Podobně se v úloze ambiciózního intrikána Anastasia, jemuž je navždy odepřeno stát se papežem, vyžívá doslova skvělý Aleš Slanina, který tak navazuje na ohromující úspěch v titulní roli muzikálu *Mozart!*. Nejčastějšího jevištního partnera mu dělá jeho otec Arsenius v přesvědčivém ztvárnění Igora Ondříčka, dalšího z romantických hrdinů zařazuje do rejstříku skvěle zpívající Petr Gazdík (původně Janin ochránce, posléze její milenec, markrabě Gerold). Lára Kolář mne v roli šlechtetného Aeskulapia připomněl životní moudrost Zorby, kterého v minulosti zahrál zcela neopakovatelným způsobem. V dalších rolích se nepře-

hlédnutelně uplatnili Ivana Vaňková (Janina matka), Lenka Janíková (Geroldova manželka Richild), Jan Mazák (papež Sergius), Milan Němec (opat Rabanus) nebo uhrančivá Tereza Martinková jako kurtizána Mari-oza, jež vlastně ovládá intrikami celý Řím. Titulní postava Jany, prosté inteligentní dívky, posléze učenkyně, léčitelky a nakonec papežky, nebo vlastně papeže Jana Anglicuse, jako by byla psána přímo na tělo její premiérové představitelky Hany Holíšové (alternuje Svetlana Slováková). Ta zde předvedla široký herecký rejstřík od polohy týrané dívky (v úloze dítěte ji dublovala neméně výrazná Karolína Burešová) přes figury zvládavé žačky, milující ženy, spravedlivé a nesmlouvavé papežky až po závěrečnou katarzi nenaplněného mateřství. Obdivuhodný výkon, kdy přirozené herectví doplňuje příkladné citění pěvecké. Čímž se vlastně olikou dostáváme k hudbě Denisse Martina, kterou barvitě interpretoval při téměř dokonalém nazvučení orchestr MdB řízený Danem Kalouskem (alt. Ondřej Tajovský), rytmicky i dynamicky přesné instrumentální těleso, v muzikálovém žánru jedno z nejlepších u nás.

Dva dny po premiéře *Papežky* jsem shodou okolností navštívil v jiném městě a jiném divadle obskurní inscenaci Mozartova *Dona Giovannio*. Režijně exhibicionistickou, rádo-by moderní, nakonec směšně trapnou... Nemohla mne nenapadnout myšlenka, zda není lepší napsat dílo zcela nové, touží-li inscenátoři měnit dobové reálie i charakter-y postav. *Papežka* Městskému divadlu Brno vyšla, takže se může pochlubit dalším „dost dobrým muzikálem“.

Vítězslav Sladký,
www.musical-opereta.cz, 8.2.2012

PAPEŽKA – MUZIKÁL O TAJEMNÉ LEGENDĚ V PODÁNÍ MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Silný příběh, silné emoce...

Inszenace *Papežka* uvádí diváka do temného středověku – do období válek, intrik, bojů o moc a dogmat. Téma nabízí muzikál *Papežka* lákavě – tajuplný příběh, který se zabývá pozoruhodnou ženou, která pronikla na

svou dobu do nejvyšších církevních kruhů. To samo o sobě zaručuje divácký úspěch. Scéna se často mění, otočné jeviště se rychle střídá a dobře koresponduje s daným prostředím. Výborné kostýmy Andrey Kučerové, které oslnily při německé premiéře, vhodně doplňují i českou podobu. Jímavé melodie, zvláště v sólových partech, jsou silnou stránkou představení. Oproti německé verzi herce navíc doprovází živý orchestr, což dodává scéně větší náboj. Celkově *Papežka* působí sebejistě, zdravě a i přes poměrně dlouhou délku inscenace se divák nenudí.

Herci stojí na emocích a výborném zpěvu

Z herců je samozřejmě největší váha položena na představitelku papežky Jany – Hanu Holišovou. Její Papežka je takřka bezchybná ve svých pochybách i vzestupech, ve zpěvu nezklame v žádné poloze, zvláště v písni *Toužím* je největší potenciál. Její láska, markrabě Gerold (Petr Gazdík) rozhodně nezklame po pěvecké ani herecké stránce.

Zaujme Aleš Slanina jako proradný intrikán Anastasius. Jeho hravé vykreslení zlosyna Anastasia si divák užije plnými doušky. Kurtizána Marioza v podání Terezy Martinkové zase předvede neobyčejný šarm i pěveckoherecký um. Za zmínku stojí i dětští herci, hlavně Jana – dítě je v podání Karolíny Burešové zcela přirozená a s úžasnou nenuceností komunikuje s „dospělými“ herci.

Zajímavosti o papežce Janě

Premiéru muzikálu *Papežka* se osobně zúčastnila autorka knihy *Papežka Jana* – Donna W. Crossová i autor německé verze muzikálu Dennis Martin.

Muzikál *Papežka* nabízí neotřelý příběh, který je unikátní tím, že se na českých divadelních prknech objevuje zcela poprvé. Když k tomu přičteme silný poutavý příběh plný romantiky a intrik, který navíc do dnešní doby nebyl objasněn, v kombinaci s výbornými hereckými a pěveckými výkony, stojí za to zažít atmosféru středověku na vlastní kůži...

Kateřina Šebelová,
www.velkaepocha.cz, 7.2.2012

MINIRECENZE ROVNOSTI

Snad nejvíce zlidovělou komedii Williama

Shakespeara *Zkrocení zlé ženy* vzkřísili nově na jevišti Městského divadla Brno. Tým vedený režisérem Stanem Slovákem však spíše než pokus o novou interpretaci klasiky nabídl artistní pohybovou taškařici, které dominoval volný sled čísel a lidový humor, často i hrubšího stylu.

Tvůrci využili moderního překladu Jiřího Joska a vyšli z principů commedie dell'arte. Inscenace tak dává nejvíce vyniknout dovednostem herců, kteří nezdídka předvádějí krkolomné kousky až na samé hranici pohybové akrobacie (za všechny jmenujme alespoň kotoul se dvěma holemi Tomáše Šaghera). Nevyhýbají se ani komunikaci s diváky a především ty v prvních řadách aktivně zapojují do děje. Výchozím inscenačním klíčem Slovákovy interpretace se stal často opomíjený prolog Shakespearovy komedie, který zobrazuje příjezd kočovné herecké skupiny do Padovy. Díky principu „divadla na divadle“ se tak teprve před zraky publika stávají z civilně oblečených italských měšťanů herci, kteří se postupně zabydlují ve svých rolích.

Radka Coufalová s Martinem Havelkou předvádějí náročné fyzické souboje s velkým zápalem, jejich společné výstupy nepostrádají drajv ani vzájemné jiskření. K uvolněné atmosféře inscenace přispívá i hudební doprovod Karla Čóna, koncentraci na herce zase výborně napomáhá jednoduchá, a přitom víc než efektní scéna Jaroslava Milfajta. Tu tvoří pouze jednobarevné závěsy po obvodu jeviště, čímž umožňují výrazně pracovat s prázdným prostorem a odkazují tak k dobám alžbětinského divadla. Výtvarnice Andrea Kučerová mohla při vytváření kostýmů tentokrát až nezvykle zapojit svoji fantazii. Výsledkem je nápaditý mix všemožných módních stylů, který těží z kompilace historizujících moderních prvků.

Brněnské nastudování *Zkrocení zlé ženy* stojí hlavně na hravosti, živelnosti a pohybových dovednostech herců.

Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 14.2.2012

KDYŽ SE LÁSKA

A ČEST OCITNOU NA KORIDĚ

Výtvarné řešení v podobě arény pro býčí zá-

pasý určilo nejen vizuální podobu nové inscenace *Cid*, kterou režisér Roman Polák připravil v Městském divadle Brno. Na zdejší Činoherní scénu se tak dostala ve světě proslulá tragikomédie francouzského dramatika Pierra Corneille, kterou od obrozeneckých dob objevilo české divadlo pouze osmkrát. S vášní, city a povinnostmi se v Polákově inscenaci nakládá stejně horečně jako na koridě. Chvillemi vítězí toreador, jindy má převahu býk, ale jde o to zvíře uštvat a vidět krev.

Podobně v tomto klasicistním kousku: Don Rodrigo alias Cid zabije své milé Jiméné otce. Zlomená dcera žádá po králi spravedlnost a hlavu Rodriga, který se ale mezitím stihl proslavit jako národní hrdina v boji s Maury. Zásluhy mají převážit někdejší vraždu, která byla ovšem čestným řešením rodinného sporu. Jiména svého reka stále miluje, ale stále také musí žádat jeho smrt...

Hrát toto drama dnes vyžaduje nejen dramaturgickou odvalu, protože termíny jako rodinná čest, právo, zákon a rodová hrdost jsou zašlapány v prach a neústupní hrdinové dožadující se jich nám přijdou patetičtí. Dlužno však říci, že *Cid* je krásná hra v krásném překladu Vladimíra Mikeše.

Cid má trochu zašmodrchaný, ale mistrně napsaný příběh, v němž lidé skutečně stojí za svými milostnými city se stejnou rozhodností jako za obhajobou tradice a cti. Tady se pro-

stě hovoří vznešeně o vznešených věcech. Ve výsledném dojmu nyní vyhrává na celé čáře dámská šatna vyjma Lukáše Janoty, který dokáže přesvědčivě traktovat své okouzlení Jiménou. Evelína Kachlířová v hlavní roli staví před publikum rozhodnou dívku a dokáže přesvědčivě kroužit ambivalentní zápas mezi svou velkou láskou a vnitřní logikou a řádem, pro který chce milencovu hlavu. Zajímavou studii urozené ženy, která musí svoje okouzlení Cidem skrývat, zase nabídla Pavla Vitázková jako kastilská infantka. Obě herečky umí pracovat se silnými emocemi, které rozlévají po jevišti s uvěřitelnou a účinnou mírou.

Luboš Mareček, Lidové noviny, 24.2.2012

CID – CORNEILLŮV PŘÍBĚH Z ČASŮ RECONQUISTY

Roman Polák stvořil další výrazově jedinečnou inscenaci, tentokrát v Městském divadle Brno

Pro Francouze je Pierre Corneille (1606–1684) dramatikem velkým jako pro Angličany Shakespeare. U nás ho národní obrození opomenulo a už jsme to zpoždění nikdy nedohnali. Je proto dobré, když se z množiny jeho her čas od času objeví aspoň nejznámější – *Cid*.

V překladu Vladimíra Mikeše ho s citem pro vykořizení z mantinelů barokního divadla nastudoval v Městském divadle Brno Slovák Roman Polák. Z množiny jeho inscenací zaujali v posledních letech *Ivanov* Slovenského komorního divadla Martin nebo *Anna Karenina* Slovenského národního divadla.

Inszenace *Cida* v MdB má vyhraněný styl. Zaujme scéna Pavla Boráka řešená jako aréna pro býčí zápasy. Jako šijí zraňovaného zvířete jí projíždí toreadorova kopí. Také kostýmy Petra Čaneckého jsou inspirovány pikařory a matadory maursko-španělské koridy. Dominantní rudá a bílá s černými – nebo zlatými královskými prvky.

Láska dětí rodů z královny družiny, urážka otce, synova pomsta ve jménu otcovy cti, dovolávání se práva dcery v souboji zabitého otce, zrození Cida z nešťastné lásky k Jiméné a po vraždě jejího zploditele smrt zvyčajícího Dona Rodriga.

Porce vášnivosti

Stylotvorným prvkem je i taneční La banda torera (choreografie Hana Kratochvilová) jen naznačující flamenco či paso doble. Udává tón i přepjatým hereckým výkonům. Větší vášnivostí disponují Evelína Kachlířová (Jiména) a Pavla Vitázková (kastilská infantka Urraca), která jí v sobě musí krotit. Jsou jí obdařeny i vychovatelky Elvíra a Leonora, Miroslava Kolářová a Irena Konvalinová.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 14.2.2012

JAZZ SIDE STORY – WESTKA, JAK JI NEZNÁTE

Před téměř šesti lety se na Hudební scéně Městského divadla Brno poprvé objevilo představení s názvem *Jazz Side Story*. Podobnost titulu není čistě náhodná. Jedná se o koncertní provedení slavnější předlohy. Zkrátka *Westka*, jak ji neznáte. Jak ji zná vlastně málokdo. Symfonický jazzový orchestr, neuvěřitelně energické pěvecké výkony a až pohádkové baletní ztvárnění ústředního milostného příběhu Tonyho a Marie. Nutno podotknout, že jde o opravdu ojedinělý zážitek, který se na českých jevištích jen tak nevidí. Orchester Městského divadla Brno ve spojení s Jazz Side Bandem vytváří ohromné těleso, které nejen svou rozlohou, ale i energií a vášní v hudbě, kterou přenáší na diváky, dává představení prostě něco navíc, než je u běžných inscenací zvykem. Ačkoliv tohle bezmála šedesátileté hudební seskupení zabírá téměř celé jeviště, rozhodně neubírá na prostoru ostatním umělcům. Sóloví zpěváci i vokalisti stojí takřka v jedné řadě před orchestrem, k pohybu moc životního prostoru nemají, ale s hlasem dokážou kouzlit tak, jak snad ještě nikdy. Chvillemi člověk přestává věřit, že ta drobná slečna, která to rozbalí tak, že ve chvíli kdy zpívá nepatří místo na slunci nikomu jinému, je právě ona nevinná krásná Sněhurka Radka Coufalová, jíž milují nejen malé děti, ale i jejich rodiče. Tam naivní dívenka, tady jednoznačná hvězda představení – a to po všech stránkách. To platí i o dalších zpěvácích – komický Dušan Vitázek v písni *I Feel Pretty* (v původní verzi ji zpíval Roman Vojtek) nechal jedinou bránicí v klidu. Tomuhle vy-

stoupení nechyběla nejen pěvecká kvalita, ale ani vtip. Stejně tak svérázná úprava písně *Officer Krupke* v podání tria Alan Novotný, Jakub Uličník a Lukáš Kantor publikum doslova dostala do varu. A když se k tomu připočítá *Amerika* Ivany Vaňkové, Hany Holířové a Radky Coufalové, máme tady show roku. A na české poměry možná i show desetiletí!

Bernsteinova hudba je geniální vždy a spojení s mnoha různými styly jako soulem, jazzem, swingem, ale i hip hopem v interpretaci jazzového orchestru její genialitu ještě podtrhne. Nicméně nejedná se jen o obyčejné koncertní provedení slavného muzikálu. Na vyvýšeném jevišti nad orchestrem se za poloprůsvitným plátnem, na které jsou čas od času promítány dotáčky či americké symboly, jako je třeba Socha Svobody, odehrává kompletní příběh *West Side Story* v podání baletu MdB v choreografii Pavly Macháčkové. V hlavních rolích se divákům představí Aneta Majerová jako Maria a Michal Matěj jako Tony. Je neuvěřitelné sledovat, jak dokonale jsou všichni sešraní, jak se spousta věcí dá říct úplně jednoduše. Beze slov. Jen pomocí gest a hudby. Když na konci Tony umírá, jedno oko nezůstane suché. Režisérovi Petru Gazdíkovi se podařilo vytvo-

řit komplexní hudebně-tanečně-dramatické dílo, které přináší vše, co přinést má. Na jedné straně romantický příběh a pohádkové baletní ztvárnění, na straně druhé neuvěřitelně energická a nespoutaná čísla zpěváků. A o tom vlastně asi celé to představení je. O energii, kterou pár jednotlivých lidí na jevišti předá osmisethlavému davu. A samozřejmě také o hudbě. O Bernsteinově hudbě, která hýbe světem. Bohužel se *Jazz Side Story* hrála teď v Brně pouze ve třech limitovaných představeních. Nezbývá než doufat, že se vrátí zpět dříve, než za dalších pět let...

Vladimíra Holišová,

www.musical-opereta.cz, 5.3.2012

TEMATICKY SILNÝ PŘÍBĚH V NOVÉ JEVIŠTNÍ PODOBĚ

Mladý německý skladatel a textař Dennis Martin je autorem hudby k muzikálu *Papežka*, který nedávno v české premiéře uvedlo Městské divadlo v Brně. Při této příležitosti jsme tvůrce požádali o krátký rozhovor.

Muzikál Papežka je pokračováním vašich předchozích tvůrčích úspěchů. Mohl byste se alespoň o některých zmínit?

Od roku 1994 jsem působil jako profesionální studiový a jevištní hudebník a zpěvák, po roce 2000 jsem se stal hudebním producentem „na volné noze“, navíc ještě s přidruženým nahrávacím studiem. Zatím jsem autorem tří muzikálů – *Bonifantius* (2004),

Elizabeth (2007) a jako poslední jsem vytvořil hudbu k literární předloze *Papežka*, kterou napsala americká spisovatelka Donna Woolfolk Crossová. Scénickou inscenaci posledně jmenovaného titulu režíroval v Německu již úspěšně zavedený brněnský divadelník Stanislav Moša. Světová premiéra se pod jeho vedením konala 3. června 2011 v Zámeckém divadle ve středoněmeckém městě Fulda v německo-švýcarském obsazení.

Jak jste spokojen s touto spoluprací?

Muzikál *Papežka* má v Německu za sebou již 116 repríz, což je dobrý výsledek. Tento muzikál je něco jiného než divadlo. Jde o příběh dlouhodobě se týkající každého diváka. Přitom musím vyzdvihnout práci brněnských herců i šestadvacetičlenného brněnského živého orchestru. Ve Fuldě pro něj ovšem nemáme dostatečný prostor, takže tamní publikum zřejmě uslyší v tomto muzikálu nahrávku brněnského orchestru.

Jak jste vnímal spolupráci německých umělců s jejich českými kolegy?

Je výborná a moc si jí cením. Uvidíme, co v tomto ohledu ještě přinese budoucnost.

Plánujete i další projekt?

Pracujeme na nové jevištní inscenaci, jejíž premiéra se ve Fuldě uskuteční letos 1. června. Námět bude opět historický – jedná se o příběh o německém králi Friedrichu Velikém. Samozřejmě by mne velmi potěšilo, kdyby to bylo vhodné také pro brněnské publikum. Je totiž velmi obtížné

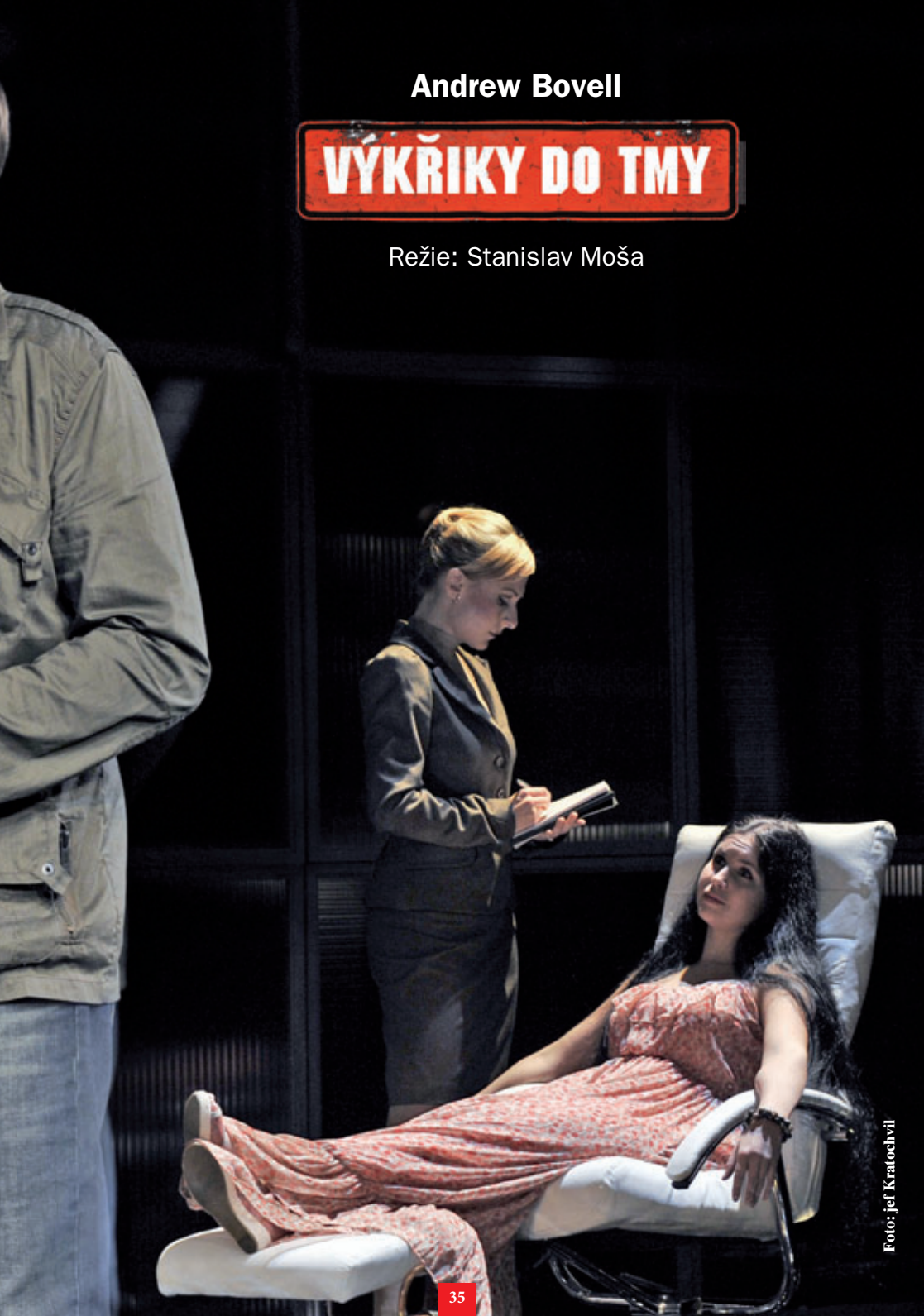
HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

17. DUBNA v 19.30 HODIN

Andrew Bovell

VÝKŘIKY DO TMY

Režie: Stanislav Moša

srovnávat reakci lidí na příběh v Německu a v českém prostředí. V německy mluvících zemích je totiž námět muzikálu velmi známý, proto tam má velký úspěch. Věřím však, že se bude líbit i v Brně. Ovšem úspěch předem nelze jednoznačně předvídat. Samotný literární příběh americké spisovatelky Donny Woolfolk Crossové považují za velmi dobrý. Jestliže si i v Brně získá stálou přízeň stejně jako v Německu, bude to úžasné. Na sobotní velmi zdařilé české premiéře měla *Papežka* více než čtvrt hodinové ovace.

Jak probíhala spolupráce německé produkce s brněnskými inscenátory při zhotovování dekorací, kostýmů a rekvizit?

Scéna a kostýmy v německé Fuldě, kde se loni uskutečnila světová premiéra, a nyní v Brně jsou identické. Obě divadla do nich investovala stejnou finanční částku. Kulisy se ovšem vytvářely v České republice. V březnu se přestěhují nazpět do Fuldy, aby se na podzim znovu vrátily opět do Brna.

Václav Žalud, *Haló noviny*, 25.2.2012

**DONNA W. CROSSOVÁ:
LÁKÁ MNE OSUD MÝCH ČESKÝCH
PŘEDKŮ**

Román *Papežka Jana* vydala americká spisovatelka Donna Woolfolk Crossová roku 1996. Záhy se stal světovým knižním bestsellerem. Přeložen byl do dvacítky jazyků včetně češtiny. Na filmová plátna tento citově pojatý knižní příběh o středověké legendární ženě vstoupil poprvé roku 1972, podruhé v roce 2009. Autorka nyní do země svých prapředků zavítala u příležitosti české premiéry muzikálu *Papežka* na scéně Městského divadla v Brně. Při této příležitosti nám poskytla původní rozhovor.

Prý máte předky z Čech...

Můj dědeček se narodil roku 1888 někde v Čechách, jako patnáctiletý přijel roku 1903 do Ameriky a získal tamní občanství. Mnoho však o něm nevím, i když by mne jeho životní osud velmi zajímal. Škoda, že neučil své potomky také česky. Zatím jsem neměla čas v tom hlouběji pátrat.

Váš román o papežce Janě vyšel i česky...

Ano, v češtině vyšel v roce 1998 nebo 1999. Děkuji všem, kteří ho četli. Myslím, že je to

téma, které zajímá lidi napříč kontinenty. Ovšem zatím nevím, zda by se chystalo nové české vydání, nikdo mi o tom nic neřekl.

Jste také autorkou dvou naučných knih a spoluautorkou dalších titulů. Jak se tyto knihy váží právě na Papežku?

Moje dřívější knižní práce se s tématem *Papežky*, která je nyní v muzikálové podobě kromě Německa uváděna i v Brně, tematicky nijak nepojí. Jako reklamní agentka na zvýšení prodeje toaletního papíru jsem tehdy coby hlavní téma předchozích knih vnímala skutečnost, jak slovo dokáže člověka zmanipulovat, tedy aby jednal tak, jak chce autor slova. Platí to v reklamě, politice i jinde. Tyto knihy měly jen limitovaný počet výtisků. K tématu *Papežky* mě navedla dcera. Od knih o způsobu manipulace s lidmi prostřednictvím slov mě nasměřovala k tomu, co mě zajímá. Udělala jsem tedy velký obrat ke středověké církevní tematice o údajně papežce Janě. Je to mimořádně inteligentní dívka, prahnoucí po vědění a vzdělání, jež bylo tehdy ženám zapovězeno.

Církevní kruhy ovšem dráždí nepřijemné tvrzení mnoha kronikářů, že dívka vystudovala v mužských šatech v klášteře, pak léčila papeže a nakonec římský lid Janu za papeže jménem Jan Anglicus zvolil. Skutečnost se projevila až při porodu či potratu, při němž Jana zemřela. Myslíte, že to tak skutečně bylo?

Zprvu jsem si myslela, že je to pouhá legenda. Srovnávala jsem ji s legendou o králi Artušovi. Proto jsem chtěla pěknou legendu pěkně popsat. Avšak postupem času, když jsem námět zkoumala hlouběji, objevila jsem desítky záznamů či zmínek o papežce Janě v kronikách či jiných dokumentech. Tak jsem dospěla k názoru, že šlo o skutečnou historickou postavu. Podle záznamů se o tom zmiňuje i mistr Jan Hus v Kostnici a byl i za to upálen. Samozřejmě, existují dva názorové tábory – jeden zastává verzi legendy, druhý se naopak domnívá, že tato osoba skutečně žila. Druhý postoj podporují okolnosti, jako je např. zavedení pověstné papežské židle, jež měla ve svém sedátku velký otvor. Tím se mělo zjišťovat, zda osoba zvolená na papežský stolec je, či není žena.

Nyní pracujete na svém druhém románu. Můžete přiblížit jeho obsah?

Děj je zasazen do Francie v 17. století. Ale zatím víc neprozradím.

Bude možné jej opět využít pro filmové nebo muzikálové zpracování?

Když píšete knihu, tak jediné, na co myslíte, je snaha, aby byla už konečně hotová. Nepřemýšlím tedy, zda se na jejím základě natočí film, nebo udělá divadlo atp. Ale pokud budu zdravá a dokončím svůj druhý historický román, ráda bych se soustředila na téma životního osudu svého dědečka pocházejícího z českého prostředí. Jistě by to bylo téma velmi zajímavé.

Václav Žalud, *Haló noviny*, 11.2.2012

STÁLE STRHUJÍCÍ SOUBOJ DOBRA A ZLA

V příběhu, odehrávajícím se v Londýně koncem 19. století, ambiciózní lékař Henry Jekyll přichází s myšlenkou oddělit v člověku substance dobra a zla, aby zbavil lidstvo utrpení. Dějová linie obsahuje i substanci filozofickou.

Městské divadlo Brno je jednou z nemnoha evropských scén, jež v krátkém čase nastudovaly na srovnatelné úrovni i s proslavenými světovými muzikálovými centry většinu ze stěžejního repertoáru. Po bok stále vyprodaných titulů se nyní čestně zařazuje také slavný romantický muzikál *Jekyll a Hyde*. V kolektivním překladu Petra Gazdíka, Karla Škarky a Jana Šotkovského se nyní jeden z nejspěšnějších světových muzikálů dostal také na brněnskou scénu, kam přijíždějí i světoví hudební prominenti. Tvůrci pro svou inscenaci vybrali německou verzi z roku 2001, jež je podle jejich uvážení hudebně a dramaticky poskládána nejlépe. Podle režiséra, herce a překladatele Petra Gazdíka se jedná o velmi komorní činohru pro tři herce, z níž ovšem vzniká velký muzikál. Německé zpracování je více symfonické, orchestrální, dokonce silněji než filmové.

„V duši každého z nás existuje určitá dvojakost. Prokletím lidstva je, že dobro a zlo, ti dva nesmiřitelní sourozenci, v nás musí svádět svůj nikdy nekončící souboj,“ říká v prologu představení muzikálový doktor Jekyll s dodatkem, že: „kdyby se tyto dva elementy podařilo rozdělit na dvě samostatné části, byl by život člověka prost všeho nesnesitelného.“ Jevištňn text je i v naší současnosti nejen krutou pravdou, ale i vyjádřením mnohého, každodenního

Milan Uhde, Miloš Stědron, Leoš Kuba: **DIVA BABA**

Jaroslav Vostrý: **TRIV TOM**

Zdeňek Merta, Stanislav Moša: **OCÍSTEČ**

Nejvýraznější tvůrci počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

František Votvedálek: **MOZÍŠ**

M. Dvořák, E. Schlimbach, G. Stevens, Ch. Benietek,

H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRASKA A ZVÍRE**

Andrew Bovell: **VYKRÍKY DO TMY**

Frank Wilchorn, Leslie Brucusse: **JEKYLL A HYDE**

William Shakespeare: **ZKROČENÍ ZLE ŽENY**

Dorna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**

Pierre Cornelle: **CID**

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2012

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

ních pravd. Na brněnské scéně je však příběh navíc strhující podívanou. Dramatická, současně však i něžně melancholická hudba s poměrně složitými texty tvoří zajímavou mozaiku, v níž působivě dominuje píseň *To je ta chvíle*, jež zahajovala olympijské hry v Atlantě.

Přítomní v Brně právem obdivují výkon režisujícího Gazdika v obou hlavních rolích, což přináší podle mínění znalců unikátní ztvárnění dvojakosti dobra (Jekyll) a zla (Hyde). Obě polohy umně „přepíná“ pěvecky i herecky, k čemuž mu stejně intenzivně sekunduje coby nespoutaně svůdná a současně i něžně nešťastná dívka, prostitutka Lucy její představitelka Viktoría Matušová. Pohybují se na scéně měnící se v rychlých proměnách z laboratoře v Jekyllův byt, ale i do podob temné londýnské ulice či nočního baru. Podtrhuje to režijní pochopení i detailní pochopení. Velmi dobré výkony podávají i jejich alternanti a další představitelé. Má však doktor Jekyll vůbec šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Otázka stále velice aktuální... – ba stále víc!

Václav Žalud, *Haló noviny*, 9.1.2012

DUŠAN VITÁZEK

Hybnou silou nového muzikálu *Jekyll a Hyde* v Městském divadle Brno je podle slov kritiků Dušan Vitázek. Držitel prestižní divadelní Ceny Thálie z roku 2004 za roli v muzikálu *Hair* letos získal další nominaci. Kdo ho ovšem viděl v muzikálech *Mary Poppins* nebo *Chicago*, jen stěží se bude rozhodovat, který jeho výkon byl lepší. Manžel herečky Pavly Vitázkové, známé ze seriálu *Cesty domů*, nedá na brněnské divadlo dopustit. „*Ukažte mi jedno město na světě, kde mohu jít ráno se psem do lesa, pak sjet na kole do divadla a večer hrát světový muzikál. Takové město nikde jinde není,*“ říká sympatický herec.

Jak jste se stal muzikálovým hercem?

Jsem ze slovenského Trenčína a přes Brno jsme jezdili s partou na čundry. Jednou jsme šli s kytarou na zádech okolo Janáčkovy akademie a jedna holka mi říká, že tam otevírají obor muzikálové herectví, a že to musím zkusit. Nebral jsem to vážně, ale když jsem končil školu, zkusil jsem to. A vyšlo to.

Chtěl jste vždycky hrát a zpívat v muzikálech?

Ne. Dokonce jsem přemýšlel o operním zpěvu. Ale tam mě učitel hned upozornil na nutnost stále cvičit hlas a disciplínu, což by znamenalo konec kytary a večírků. A pak jsem se i díky naší fantastické profesorce Janě Jančkové do školy i muzikálu zamiloval. Přitom jsem předtím byl v divadle asi jen třikrát.

Je těžké být v dnešní době hercem?

V Brně je to fantastické. Hlavně díky řediteli Stanislavu Mošovi. Vybudoval tady divadelní zázemí a práce máme tolik, že nemáme čas věnovat se něčemu jinému. Ani bez castingu bych nemohl kývnout na nic jiného. Odehrává se tu úplný zázrak. Děláme tu světové muzikály, vydobyli jsme si pozici u produkcí a jezdíme po Evropě. Máme plné divadlo lidí a živý orchestr a pro mne je úžasné, že se toho mohu účastnit, že tu teď zrovna u toho jsem.

Co byl váš průlom v kariéře?

Neměl jsem žádný průlom, naskočil jsem, rozezpíval se a od té doby valím.

Prý nemáte rád označení muzikálový herec?

Muzikál má kvůli některým projektům v Praze zkažené jméno. Já říkám,

že se věnuji hudebnímu divadlu, ale nejdůležitější pro mne je, že jsem na jevišti.

Máte ambice hrát jinde, než v Brně?

Prahu bych přeskočil. A hledím k Vídní a Londýnu. Mým prokletím je ale to, že nemám ambice, nemám lokty a nechci se někam tlačit. Uvnitř mám malou duši a velký respekt z věcí, které v Brně v divadle děláme. ***Z koho si berete příklad, kdo je vaším idolem?***

Jsem velmi komplikovaný a nemám sny ani idoly. Nemám oblíbenou kapelu, zpěváka ani muzikálovou hvězdu. Když mě někdo osloví, vezmu si z něj to nejlepší.

Pro Mary Poppins jste se učil stepovat hlavou dolů, zavěšený za provazy. Co taková role obnáší?

Mít dobrou fyziku. Musím být rychlý, mrštný a vlastně celý muzikál je ohromně náročný. Dirigent nasadí, orchestr začne hrát a herec musí makat. V činohře je oproti muzikálu klid.

Máte v hlavě asi dost rolí.

Beru to jako jednu práci, nemám to rozděleno na hry a role. Je to strašně namáhavé, psychicky i technicky. Například skákat z *Krasky a zvířet* do *Bídníků*. Hlavní ale je, že mě to baví a zvládnout to vše беру jako výzvu. Je vlastně zábava sedět na tolika židličkách, je to naplňující.

Táhnou vás filmy a seriály?

Ne, na české filmy a seriály nemám vizáž. Otočím se a kameraman radši uskočí. Možná

až se bude točit nějaký český *Barbar Conan*. V tom bych se viděl – dlouhý meč a vítr ve vlasech.

Co pro vás znamená divadelní Cena Thálie?

Z profesního hlediska nic. Nedělám atletiku, kde je titul vrchol. Umění je neuchopitelná věc. Dvaceti lidem se mohu líbit a dalším dvaceti ne. Navíc Thálie jako ocenění v muzikálovém herectví nemá tradici.

V jaké nové roli se na vás diváci mohou těšit?

V *Divé Báře* budu hrát Myslivce a pak v rockové kapele v *Očistci*. Těším se na obě role.

Vaši manželkou je herečka. Jak vedle sebe fungují dva mladí herci s množstvím rolí?

My doma osobní a profesní život moc nerozdělujeme. Ani nic neplánujeme. Kdybychom si třeba už v lednu objednali zájezd, Pavlínka je schopná půl roku se stresovat. Máme rádi sporty. Já třeba dělám od všeho něco, ale nic zásadně. Jezdím na kole, koni, plavu, lyžuju, vyrážíme na skialpy. A ze skříně vytáhnou jednu za čas křídlo – padák. A protože to nedělám často, slítnu si pak za Brnem malou loučku u Lysic a adrenalin mi teče ušima. To mám rád.

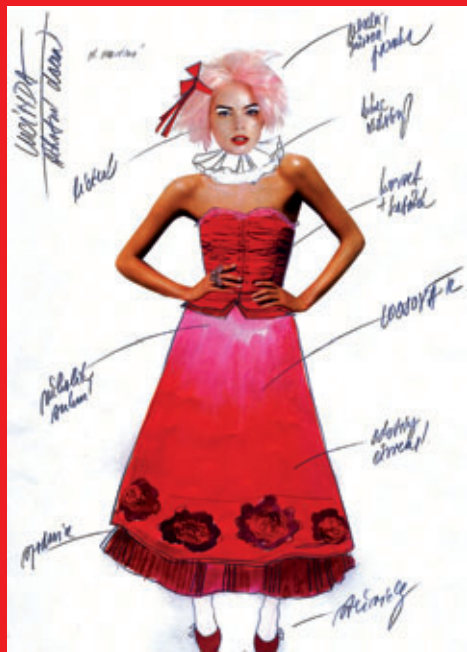
Jste označován za nejtalentovanějšího muzikálového herce v Brně. Co tomu říkáte?

Stojím nohama na zemi pevně. Myslím, že i všichni lidé v mém blízkém okolí. O to je to snadnější.

www.metropolnews.cz, 21.2.2012

Mozart!

Chvástavý kapitán, který by svými řečmi dokázal zachránit celý svět, ovšem jen kdyby chtěl. Lakotný Pandolfo, kterému více než na štěstí vlastního syna záleží na tom, jak ušetřit a ještě se při té příležitosti oženit s nějakou mladinkou kráskou. Trošku popletený Ubaldo, s nímž si jeho vykutálené dcerušky pěkně zahrávají. Mladí milenci, jimž láska zaslepila oči. A samozřejmě sluhové Zanni a Colombina, kteří jsou ze všech nejchytřejší a nejvykutálenější, a tak nakonec dosáhnou svého. To všechno jsou známé postavy z divadelního žánru, který je již od 16. století známý jako *commedia dell'arte* a od té doby se usídlil na všech divadelních prknech. Ačkoliv původně toto výsostně herecké, komediální divadlo založené na improvizaci patřilo na ulici a pod širé nebe, v průběhu divadelní historie se ustálilo a vzniklo mnoho dramatických textů, které se jím nechaly inspirovat.

Tak i v roce 1978 napsal český divadelní teoretik, kritik, historik, dramaturg, dramatik a pedagog Jaroslav Vostrý svůj text *Tři*

v tom. Komedii s prostou zápletkou, ve které jsou tři dívky přivedeny svými milými do pozeňnaného stavu ještě před svatbou, napsal Vostrý pro divadlo, u jehož založení v roce 1965 spolu s Ladislavem Smočkem stál, pro Činoherní klub, v době, kdy byl již režimem zakázaný a perzekuovaný. Proto byl pod textem podepsán režisér Jiří Menzel. Inscenace se hrála bezmála deset let a máme ji dokonce na televizním záznamu, díky kterému můžeme i dnes obdivovat herectví Josefa Abraháma, Petra Čepka, Rudolfa Hrušínského ml., Jiřího Kodeta, Jiřího Zahajského, Liibuše Šafránkové a dalších.

Zkušený český režisér, dramatik a herec Antonín Procházka přichází poprvé jako host do našeho divadla režirovat právě tento titul. Pro svou práci se nechal inspirovat němými filmy a groteskami, protože podle něj je *commedia dell'arte* jakousi prababičkou těchto novodobých komických žánrů. Proto i svou inscenaci staví především na výrazném herectví, kde je místo pro spoustu gagů, vtipků, akcí a zamotaných situací, které je třeba rozmotat. Skvěle mu v tom pomáhají nádherné, barevné a ztěžštěné kostýmy Lucie Loosové a prostorná a variabilní scéna Martina Černého, ve které mohou postavy lézt po římsách, po stromech, skákat z oken a bouchat dveřmi.

Diváci se mohou těšit na ztěžštěný příběh, v němž se **Hana Holíšová** (Lucinda) a **Hana Kovářiková** (Ardelie) pokusí z oné překerní situace, do které je dostali **Jiří Mach** nebo **Lukáš Janota** (Horatio) a **Vojtěch Blahuta** nebo **Jakub Przebinda** (Ottavio) vybruslit se ctí tak, aby se na ně **Zdeněk Junák** (jejich otec Ubaldo) moc nezlobil. Maximálně nápomocní jim v tom budou **Te-reza Martinková** (Colombina) a **Michal Isteník** (Zanni), sluhové, kteří jsou sami v situaci naprosto stejné. Milenecké dvojice se ale budou muset vypořádat s nástrahami, které jim přichystají **Milan Němec** (Capitano), **Jakub Uličník** (jeho sluha Cola), **Petr Štěpán** (Pandelfo) a **Zdeněk Bureš** (Lékař). Premiéra poprvé procvičí divácké bránice 28. a 29. dubna na Činoherní scéně.

Klára Latzková

Stadtheater Ingolstadt, divadelní budova, kde náš soubor doplněný o zahraniční hosty uvedl německou verzi muzikálu Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť.

Stěžejní roli Vypravěčky svěřil režisér Stanislav Moša německé herečce Christine Schürmann.

Ovšem většina herců je kmenovými členy brněnského souboru, Jakub Przebinda.

Muzikál je prvním dílem geniálního skladatele A. L. Webbera, které vytvořil s textařem Timem Ricem a v Ingolstadtu jsme ho uvedli na jaře celkem osmkrát.

Muzikál má za sebou již 207 úspěšných repríz v celé řadě evropských zemí.

Velký úspěch muzikálu zajišťuje také originální choreografie Igora Barberice.

Kroniku Městské policie Brno vydanou právě při příležitosti 20. výročí novodobé existence sboru převzal v únoru z rukou ředitele MP Jaroslava Příkryla na jevišti Hudební scény MdB opat Lukáš Evžen Martinec. Opat kronice mapující významné události ze současnosti a historie této instituce požehnal.

STALO SE

Mimořádné počiny strážníků ocenilo vedení Městské policie při slavnostním dopoledním ceremoniálu v Městském divadle Brno.

Večer byl věnován koncertnímu představení Jazz side story. Aranžmá koncertu a vedení orchestru má na starosti dirigent Igor Vávra, který bravurním způsobem propojuje přímo na scéně hráče orchestru MdB a přední české i slovenské jazzové hudebníky.

Úsměvy sólistek Radky Coufalové a Hany Holišové na děkovače.

Režisér Petr Gazdík obsadil do pěveckých rolí přední sólisty Městského divadla Brno.

Posláním koncertního představení Jazz Side Story je vzdát hold velkému dílu Leonarda Bernsteina.

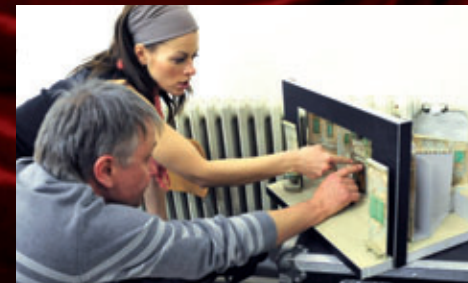
Choreografii představení pro Městskou policii svěřil režisér Anetě Majerové.

Jakub Uličník, Tonya Graves a Oldřich Smysl.

Dramaturg Jan Šotkovský a režisér muzikálu Divá Bára Juraj Nvoita v hledišti Hudební scény.

Režisér komedie Tři v tom Antonín Procházka s herečkou Hanou Holišovou nad maketou scény.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem s.r.o.

ALSTOM

PS BRNO

PSK Group
Dynamická stavební společnost

e-on

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

Rexroth
Bosch Group

20. a 21. 4. 2012
na Činoherní scéně

BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

– naposledy v MdB!

*drama o přátelství
a nenávisti*

Atraktivní příběh rozporuplného vztahu krále Jindřicha II. a anglosaského šlechtice Tomáše Becketa, jenž nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému, osciluje mezi tragikou a komikou, ožívuje témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa. Nenechte si ujít poslední dvě reprízy tohoto proslulého dramatu Jeana Anouilhe, s Petrem Gazdíkem a Petrem Štěpánem v hlavních rolích! Derniéra hry se uskuteční 21. dubna.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN DUBEN 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

173. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 3. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Milan Zezula – Nora

Líza v muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) – kostým: Andrea Kučerová, foto: jeř Kratochvíl

Radka Coufalová

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)